

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

ADEVĂRUL LEGII ȘI AL CRUCII

LEGEA LUI DUMNEZEU

I.

Să nu ai alți zei afară de Mine.

II.

Să nu-ți faci ște chîp cioplit, nici altă asemănare de cele ce sunt în cer șușu, sau jos pe pămînt, s'au în apă sub pămînt, să nu te închini înaintea lor, nici să le slujești lor; că Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău, Dumnezeu gelos, care păcatele părinților pedepsește în fiii până în al treilea și al patrulea neam aceloră cari Mă prîesc pe Mine. Și fac milă până la milă de neamuri celor ce Mă iubesc și pășesc poruncile Mele.

III.

Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deșert; că Dumnezeu nu va lăsa nepedepsit pe acela care va lua numele Lui în deșert.

IV.

Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca să o sfințești pe ea! Șase zile vei lucra, și-ți vei face toate lucrurile tale. Iar ziua șabtea, Sabatul, e a Domnului Dumnezeului tău; nu vei face întrînsa nici un lucru, nici tu, nici feciorul tău, nici fata ta, nici slujnica ta, nici vre-o vită a ta, nici strălul tău care locuiește în lăuntru porților tale; că în șase zile a făcut Dumnezeu cerul și pămîntul și marea și tot ce este întrînsese, și în ziua șaptea s'a odihnit; pentru aceea binecuvîntă Dumnezeu ziua sabbatului și o sînți pe ea.

V.

Onorează pe părintele tău, și pe mama ta, pentru ca zilele tale să fie multe pe pămîntul, pe care-l dă ție Domnul, Dumnezeuul tău.

VI.

Să nu ucizi.

VII.

Să nu preacurvești.

VIII.

Să nu furi.

IX.

Să nu mărturisești mărturie mincinoasă asupra aproapelui tău.

X.

Să nu poțesti casa aproapelui tău; să nu poțesti femeia aproapelui tău, nici servul lui, nici serva sa, nici boul lui, nici asinul lui, nici nimica din cele ce sunt ale aproapelui tău.

Dăruind pe Unicul Său Fiu născut ca să moară pentru păcătoși, Dumnezeu a arătat omului decăzut o dragoste care este fără seamăn. Noi avem deplină încredere în cuvîntul care zice: „Dumnezeu este dragoste”. (1 Ioan 4,8). Și cu toate acestea, mulți au nesocotit cuvîntul acesta și au căzut în greșeli grave din cauză că au interpretat în mod fals înțelesul lui. Numai Legea lui Dumnezeu este singura măsură prin care putem prețui iubirea divină. Dacă nu acceptăm Legea lui Dumnezeu ca măsură a noastră, atunci vom folosi desigur o măsură care ne aparține. Dumnezeu ne-a dat făgăduințele prețioase ale dragostei Sale, dar noi nu trebuie să punem în seama Sa nimic care ar lăsa impresia că tolerează fărădelegea. Creatorul își iubește făpturile, dar cel care iubește păcatul mai mult decît dreptatea și eroarea mai mult decît adevărul, perpetuează călcarea Legii care a adus păcatul în lumea noastră, și nu poate fi privit favorabil de către Dumnezeu adevărului. Drumul adevărului și dreptății implică o cruce. Mulți interpretează în mod greșit cererile lui Dumnezeu, și le modifică oricum numai să nu tulbure conștiințele lor, și să nu fie un inconvenient în legătură cu intențiile lor. Dar singurul mijloc de sfințire este și rămîne adevărul.

Dragostea lui Dumnezeu așa cum s-a manifestat în Isus, ne va conduce la adevărata concepție cu privire la caracterul lui Dumnezeu. Cînd privim la Hristos, străpuns pentru păcatele noastre, vom vedea că nu putem să călcăm Legea lui Dumnezeu și să rămînem totuși în dragostea Sa. Vom simți atunci, că noi, ca păcătoși, trebuie

(continuare în pag. a 2-a)

Iubiți frați conlucrători, Scumpi frați și stimate surori,

„Dumnezeu păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și... duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru” (1 Tes. 5,23).

Zilele acestor luni de împlinire a unei primăveri deosebit de plăcute și al începutului de vară, au menirea să trezească la viață natura și s-o îmbrace într-un veșmînt neasemuit de frumos, să zămislească belșugul de miine și să-l dea în pîrg, așa încît adierea plăcută a vîntului să unduiească nesfîrșitele lanuri de griu, de orz sau de secară, făcîndu-ne să intuim aburul plăcut mirositor al pîinii cea de toate zilele. În laboratorul acesta uriaș al naturii, omul își găsește menirea și sensul existenței sale, după legea stabilită de Dumnezeu încă de la început de făptură: „S-o lucreze și s-o păzească” (Gen. 2,15). Munca înobilează, este izvor de belșug, bucurie și fericire, este condiția existenței umane. Omul mai are însă o datorie, tot așa de sacră ca și munca. El trebuie să păzească viața, existența fericirii lui de orice și oricine atentează la nimicirea armoniei în care a fost așezat. În Eden, el fusese avertizat să nu cadă sub puterea păcatului și a celui ce l-a generat, luptă deschisă de atunci, pentru împlinirea binelui și recîștigarea armoniei și veșniciei pierdute. Luptă pe plan individual, dar luptă și pe plan social, ca să nu se mai repete paginile negre ale istoriei lumii. Ca o neasemuit de rapidă consecință a păcatului, la porțile Edenului s-a purtat primul război, primul fratricid: „Dar pe cînd erau la cîmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel, și l-a omorît” (Gen. 4, 8). De atunci și pînă astăzi conștiința umană a fost traumatizată de violențe și atentate la existență.

Pe fundalul acestor plăcute zile de la confluența dintre primăvară și vară, spectrul nimicirii totale apare și mai amenințător și mai hidos. Asistăm — și nu vrem să facem acest lucru în mod neputincios — la accentuarea celor două tendințe antagonice. Bine și rău, belșug, creativitate, dezvoltare și... nimicire; pace și război; viață și moarte. Acumulare de arme din ce în ce mai sofisticate și dorința legitimă de a scăpa omenirea de ele. Dorința de viață, de libertate, de trăire pleneră a idealurilor vieții trăite pentru binele și fericirea altora. a binelui comun, și tendința de anihilare a acestora, de suprimare a existenței umane, naționale. Nu este de mirare, și înțelegem mai bine acum, de ce binecuvîntarea supremă a Mintuitorului a fost PACEA. „Vă las pacea, vă dau pacea Mea” (Ioan 14, 27). Înțelegem mai bine de ce a rostit cu atîta putere: „Ferice de făcătorii de pace, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu”. (Mat. 5, 9).

Stimați frați și stimate surori, scumpi frați conlucrători. Omenirea se află astăzi mai mult decît oricînd pînă acum, în fața destinului său. Dorind să scoată în evidență acțiunea divină în fața tendințelor firești ale răului, vizionarul Ioan a văzut patru îngeri puternici care aveau de îndeplinit o lucrare deosebită. Ei stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pămîntului, ca să nu sufle vînt pe pămînt, nici pe mare, nici peste vreun copac”. (Apoc. 7,1). Ei depuneau eforturi uriașe pentru ca

vînturile războaielor să nu sufle. Astăzi, mai mult decît oricînd, problema fundamentală a omenirii este pacea sau războiul... viața sau moartea. În același timp, consemnăm un fapt pozitiv în istoria existenței umane și anume, conștiința oamenilor este trezită la realitate. Tot mai mulți sînt conștienți de această modernă sabie a lui Damocles asupra omenirii, armele nucleare — și se mișcă pe arși impresionant de mari, pentru a-și manifesta dorința lor de pace.

Ca închinători și slujitori ai viului Dumnezeu, trebuie să fim, prin excelență, oameni ai păcii. Noi cu toții să ne alăturăm dorinței și imperativului acestui moment al existenței umane, ca vînturile nimicirii să nu se dezlănțuie. Să ne rugăm celui Atotputernic ca El să intervină — așa cum a făcut oricînd — și să îngăduie — ca pacea să rămînă în inimă și în lume, cheazăia unei bune învoiri între oameni. Să facem tot ceea ce stă în puterea noastră ca să sprijinim cu fapta și prezența noastră, tot ceea ce contribuie la realizarea acestui deziderat comun. Liniștea, munca noastră corectitudinea și atașamentul nostru să fie totale pentru ca năzuințele nobile ale omenirii să se transforme în realități permanente.

Psalmistul vorbește despre „belșug de pace” (37,11) și arată că El, Dumnezeu este bucuros să „binecuvînteze” pe cei ce i-a creat, „cu pace”. Tot el spune categoric: „Depărtează-te de rău, și fă binele; caută pacea, și aleargă după ea”. (Ps. 34,14). Aceasta înseamnă că pacea nu se realizează de la sine. Este nevoie s-o căuțăm, să alergăm după ea.

Iată de ce consider că în prezent, cînd conștiința omenirii întregi și a poporului nostru împreună și alături de toată suflarea omenească conștientă de perspectivele sumbre ale distrugerii, trezită la realitate își spune cuvîntul hotărît în favoarea păcii, și noi trebuie să ne facem partea noastră. Ca și pe timpul lui Iona, ni se adresează și nouă invitația: „Scoală-te și cheamă pe Dumnezeuul tău! Poate că Dumnezeu va voi să se gîndească la noi, și nu vom pieri” (Iona 1,6). Cu mult înaintea venirii în trup a lui Isus, proorocul Ieremia prezenta în mod categoric voința lui Dumnezeu cu privire la noi: „Căci Eu știu gîndurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gînduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde” (Ier. 29,11).

Să ne rugăm și să lucrăm, să fim o prezență activă în realizarea dezideratului divin și uman, ca pacea și buna învoire între oameni să devină o realitate sigură și permanentă pe pămînt. Cîntul de pe plaiurile Betleemului — slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, pace pe pămînt, iar între oameni... bună învoire — să fie preluat de întreaga omenire, căci el constituie imperativul ceasului de față și cheazăia viitorului fericit al omenirii.

„Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați... să stăpînească în inimile voastre, și fiți recunoscători”. (Col. 3,15).

D. Popa

O intreită sărbătoare

În aceste zile, când sub lumina și căldura de mai s-a așternut peste toată țara... primăvara, trăim un răstimp de frumoasă atmosferă sărbătorească. Parfumul florilor de mai, îmbelșugat apărute în această lună, împreună cu plăcutele raze de soare ce fac să dispară definitiv tot tremurul iernii, vine să întregască această atmosferă. De fapt, însuși întregul profil al lunii mai ar vrea să ne spună că acum este cel mai nimerit timp al sărbătorilor.

Șirul întregii sărbători, începe chiar cu prima zi a lunii — 1 Mai — care, în afară de semnificațiile ei de întregi și multe decenii de sărbătoare a primăverii și a muncii, constituie un rodnic și eficient bilanț al muncii, cu ocazia căruia pe drept se aduc speciale elogii și considerații făuritorilor, creatorilor și realizatorilor ei.

Sărbătoarea muncii vestește că pretutindeni în patria noastră oamenii acestor meleaguri muncesc și creează, însuflețiți de înalta responsabilitate și convingere de a spori moștenirea pe care ne-au lăsat-o înaintașii, în spiritul unei adânci și depline împliniri, că nu ne putem declara mulțumiți cu ceea ce am realizat pînă acum, că

trebuie să năzuim mereu mai sus și tot mai sus, sporindu-ne eforturile pentru gospodărirea cu maximă eficiență a avuției noastre naționale. Dincolo de tabloul muncii sărbătorești, nu poți să nu întrezărești realitățile contemporane, mesajul dovezii de netăgăduit că țara noastră este o țară unită o mare și puternică familie. Unitatea noastră, marea lecție a întregii noastre istorii, a fost întotdeauna izvorul de neseacăta forță din care am sorbit mereu puteri pentru a birui vitregiile vremurilor. Unitatea noastră ne-a dat tăria să progresăm în ritm rapid, să comprimăm timpul realizărilor și realităților noastre. Unitatea noastră este garanția că tot ceea ce astăzi este proiect, oricât de mărețe i-ar fi dimensiunile, va prinde mîine viață, spre binele patriei și al fiecăruia dintre noi.

A doua sărbătoare în acest întreg șir este aniversarea zilei de 9 mai ca zi a Independenței, care, în anul 1877 a adus poporului român, stăpînul de veacuri al citoriei carpato-dunărene, cucerirea libertății și independenței naționale, dată care se cimentează din ce în ce mai mult în mîntea și conștiința oricărui fiu al acestei vetre strămoșești, deoarece în afară de nenumăratele ei semnificații, ne-a adus o afirmare deplină în fața lumii atît pe plan intern cît și extern. Toate țările, deschizînd atunci ochii, au putut vedea că aici există un popor harnic, viu, perseverent și hotărît să-și apere glia străbună, libertatea și neatîrnarea, așa cum, cu prisosință a și demonstrat în deceniile care au urmat.

Chiar de atunci, intrînd în conștiința lumii, România a străbătut pași uriași pe drumul existenței sale libere, pași ce au adus-o în final în ceasul unității sale naționale. Glasul care auzindu-se în ziua de 9 mai 1877 în parlamentul de atunci al țării: „Sîntem independenți, sîntem națiune de sine stătătoare!” a devenit ulterior și va fi întărit pentru veacuri, ca fiind „trîmbița independenței României”, menită să sune spre a înălțura efectul uitării sau spre a aminti generațiilor că aceasta a costat multă jertfă, că poporul român iubește libertatea și că este hotărît să lupte pentru ea cu dăruire și spirit de sacrificiu.

Identificăm deci în această emoționantă realitate o permanență a istoriei noastre naționale din care decurg îndatoriri de cea mai mare însemnătate pentru toate generațiile de a apăra ca pe lumina ochilor ceea ce ne-au lăsat ca moștenire bunii și străbunii.

Iar cea de a treia sărbătoare ce întregeste ansamblul aniversărilor din mai, este Ziua Victoriei asupra fascismului, tot la 9 mai sărbătorită. Atunci, la 9 mai 1945, a fost înfrîntă dominația fascistă care a făcut să se zguduie lumea care a însingurat fața lumii noastre, dominația de neclintit a cruzimii și a intoleranței, ce se părea fără sfîrșit. Și cu această ocazie poporul român și-a adus o hotărîtoare, nepretuită și de neuitat contribuție. Se poate, evident, ca prețul victoriei să fie evaluat în bani, dar cine poate calcula pierderile cămirurilor distruse, ale copiilor rămași fără tată sau ale tinerilor ce formau viitorul țării, ce nu s-au mai întors niciodată din luptă?

Iată de ce Ziua Victoriei, este asemenea unei flăcări vii care este destinată să lumineze continuu drumul mărețelor biruințe ale poporului român. Dar în mijlocul entuziasmului victoriei, nu putem uita nici o clipă pe toți aceia care au făurit-o și mai ales pe aceia care nu au mai văzut ziua în care să aclame și să se buceure, deși au dorit-o. Cu gîndul la atîtea jertfe aduse pentru victorie, ne plecăm fruntea în recunoștință și respect, păstrîndu-le în inimă.

Avem deci motive să susținem cu tărie cauza păcii și să nu precupețim nici un efort la chemările ei. Și ca buni credincioși, Advențiștii de Ziua a Șaptea se pronunță pentru pace și bună înțelegere în lume și alături de întregul popor participă activ la creșterea bunăstării și prosperității în țara noastră.

Înțelegînd marea răspundere față de prezentul și viitorul lumii în care trăim precum și datorii militanților păcii, pentru progres, solidaritate, scăderea tensiunii războiului și pentru viață, să ne aliniem întotdeauna tuturor aceluia care făuresc pacea, care o caută și aleargă după ea, căci fericiți vor fi toți făcătorii de pace!

pastor

Coconcea Octavian

DIN CUPRINS

— Adevărul Legii și al Crucii	c. I
— Pagina Președintelui c. II	
— O intreită sărbătoare	1
— Desăvîrșirea creștină în Evanghelia după Matei	4
— Păcatul invidiei și al urii	5
— Indreptățirea prin Credință în cartea Calea Către Hristos	7
— Cum cere ziua aceea	9
— Prigonitor fără prihană	10
— Din viața Bisericii	12
— Invață-ne să ne rugăm	14
— Lucrarea pastorală (III)	17
— Descoperirea Indreptățirii mîntuitoare	19
— Realizări	20

Adevărul legii și al crucii

(urmăre din cop. I-a)

să ne sprijinim numai pe meritele lui Hristos și să încetăm de a mai păcătui. Atunci ne apropiem de Dumnezeu. Și îndată ce vom avea o perspectivă luminoasă a dragostei lui Dumnezeu, nu vom mai avea slăbiciunea de a mai abuza de ea.

Crucea lui Hristos mărturisește despre imutabilitatea Legii lui Dumnezeu. Ea mărturisește că Dumnezeu a iubit lumea atît de mult, încît a dat pe singurul Său Fiul ca să moară pentru păcatele noastre. Deci Domnul Hristos a venit nu ca să desființeze, ci să implinească Legea. Nici o iotă sau o frîntură de slovă din această măsură morală a lui Dumnezeu nu putea să fie schimbată ca să iasă în întîmpinarea omului în starea lui căzută. Isus a murit ca să poată atribui păcătosului pocăit propria Sa neprihănire și să facă cu puțință ținerea Legii.

Dragostea lui Dumnezeu este infinită și totuși păcătosul nu putea fi iertat, decît prin planul de răscumpărare care includea ocară, umilirea și moartea Fiului lui Dumnezeu. Faptul acesta ar trebui să izgonească din mințile cu judecată sănătoasă ideea avansată de mulți care pretind sfințirea, că moartea Lui a desființat Legea lui Dumnezeu. Noi trebuie să învățăm zilnic despre marele Plan al Mintuirii, în școala lui Hristos. Cînd încetăm de a învăța, încetăm de a mai fi elevi în școala Sa. Dar dacă rămînem sub călăuzirea Maestrului divin, înțelegerea noastră se va lumina, iar noi vom învăța lucrurile minunate ale Legii Sale.

Fie ca noi să umblăm cu grijă în fața Domnului. Fie ca noi să ne gîndim cit de adesea am călcat juruințele noastre și am pătat cele mai bune hotărîri. Și cit de adesea, avînd deplină lumină, ne-am întors din nou la idolii noștri! Este foarte bine pentru noi să ne smerim sub puternica mină a lui Dumnezeu.

Deplină maturitate în experiența creștină.

Este firesc ca noi să gîndim despre noi mai mult decît ar trebui să gîndim. Și, deși este neplăcut pentru noi de a ne cunoaște cum sîntem în realitate, ar trebui totuși să ne rugăm ca Dumnezeu să ne descopere și nouă așa cum ne vede El. Și atunci cînd aceasta s-a realizat cu noi, să nu facem greșeala de a înceta să ne mai rugăm. Ar trebui să nu uităm a ne ruga ca Isus să ne fie descoperit ca un Mintuitor ce ne iartă păcatele. Atunci cînd vedem pe Isus așa cum este El, în inimile noastre se va trezi o dorință sinceră de a scăpa de eul nostru, pentru ca astfel să putem fi plini de toată plinătatea lui Hristos. Cînd aceasta va fi propria noastră experiență, atunci ne vom face bine unul altuia, și ne vom folosi de toate mijloacele de care dispunem ca să ajungem la sfințire. Noi trebuie să ne curățim sufletele de orice minjitură a firii și a duhului, și să ne desăvîrșim sfințenia în temere de Dumnezeu.

Dragostea pentru Dumnezeu nostru sfînt este un principiu uimitor, care poate să trimită întreg Cerul în favoarea noastră în timpul orelor de cercare și judecată. Dar dacă sîntem găsiți ca fiind călcători ai Legii Sale, Dumnezeu dragostei va fi privit ca un slujitor al răzbunării. Dumnezeu nu face nici un compromis cu păcatul. Minia lui Dumnezeu a căzut asupra Fiului Său iubit, cînd Se afla pe crucea Calvarului în locul păcătosului. Dragostea lui Dumnezeu cuprinde pe cel mai de jos și pe cel mai rău dintre păcătoși cînd vine la Hristos simțindu-și nevrednicia. Ea este îndestulătoare ca să transforme pe păcătos într-un copil al lui Dumnezeu ascultător și credincios. Dar nici un suflet nu va putea să fie mintuit dacă stăruie în păcat.

Păcatul este călcarea Legii, și brațul care este acum puternic ca să mintuiească, va fi tare ca să judece atunci cînd păcătosul va trece peste granițele care limitează răbdarea divină. Cel care refuză să-și mintuiească viața, care nu va cerceta Scripturile ca să cunoască adevărul așa cum este în Hristos, va fi condamnat de însași faptele sale și va fi lăsat în întunericul minții sale și al amăgiriilor lui Satana. În aceeași măsură în care cel pocăit și ascultător este apărut de dragostea lui Dumnezeu, cel nepocăit și neascultător va fi lăsat în urmările propriei sale voine și impietate a inimii, pentru că nu a primit dragostea adevărului ca să fie mintuit.

Sînt mulți care mărturisesc pe Hristos, dar care niciodată nu ajung creștini maturi. Ei admit că păcatul este degradant, dar susțin că Hristos a purtat toată povara, toată suferința, toată tîgăduirea de

sine, iar ei sînt voioși să-L lase pe El să le ducă. Ei susțin că pentru ei nu mai este nimic altceva de făcut decît să creadă. Dar Domnul Hristos spune: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze”. (Mat. 16,24). Isus a ținut poruncile lui Dumnezeu. Fariseii declarau că El calcă porunca a patra, pentru că a însă-nătoșit pe deplin un om în ziua Sabatului. Atunci Isus S-a întors spre Fariseii care-L acuzau și i-a întrebat: „Este îngăduit a face bine în ziua Sabatului ori a face rău? A scăpa o viață sau a o pierde? Atunci, și-a rotit privirile peste toți, și a zis omului: „Întinde-ți mina! El a întins-o, și mina i s-a făcut sănătoasă ca și cealaltă. Ei turbau de minie, și s-au sfătuit ce ar putea să facă lui Isus”. (Luca 6,9-11).

Această minune, în loc de a convinge pe Farisei că Isus era Fiul lui Dumnezeu, i-a umplut de minie pentru că mulți care văzuseră minunea slăveau pe Dumnezeu. Isus a declarat că lucrarea milei Lui era legală în ziua Sabatului, dar Fariseii spuneau că nu este legală. Pe cine să credem? Isus zicea: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămîn în dragostea Lui”. (Ioan 15,10). Drumul este sigur pentru noi care urmăm pe calea lui Isus, și păzim poruncile. Dumnezeu ne-a dat facultăți care ar trebui să fie mereu exercitate prin conlucrarea cu Isus în desăvîrșirea mintuirii noastre cu frică și cutremur, pentru că Dumnezeu este Cel care lucrează în noi, și ne dă și voința și înfăptuirea după buna Sa plăcere.

Un avans continuu

Noi nu trebuie să fim niciodată mulțumiți de noi înșine încetînd de a mai avansa în experiența noastră creștină spunînd: „Eu sînt mintuit”. Atunci cînd este nutrit acest spirit motivele vegherii, rugăciunii stăruitoare și silințelor spre ținte mai înalte, încetează de a mai exista. Nici o limbă sfințită nu va cuteza să rostească aceste cuvinte, pînă va veni Hristos, cînd vom intra prin porți în cetatea lui Dumnezeu. Și atunci, cu deplină justete vom da slavă lui Dumnezeu și Mielului pentru mintuirea cea veșnică. Atîta vreme cît omul este plin de slăbiciuni — pentru că singur nu se poate mintui — nu ar trebui vreodată să îndrăznească să zică: „sînt mintuit”.

Nu acela care își îmbracă armura se poate lăuda cu biruința, pentru că el are o luptă de dat împotriva păcatului și o biruință de cîștigat. Numai cel care rabdă cercarea pînă la sfîrșit, va fi mintuit. Domnul Isus spune: „Dar dacă cineva dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el”. (Evrei 10, 38). Dacă noi nu mergem înainte din biruință în biruință asupra păcatului, sufletul va da înapoi

spre propria lui pierzare. Noi nu trebuie să stabilim nici o măsură omenească cu care să ne probăm caracterul. Există destule amăgiri cărora oamenii le spun desăvîrșire, aici pe pămînt. Dar numai Legea lui Dumnezeu este singurul lucru prin care putem cunoaște dacă sintem pe calea Lui sau nu. Dacă sintem neascultători, caracterele noastre nu sint în armonie cu principiul moral de guvernare al lui Dumnezeu, și va fi o susținere falsă să zicem: „sint mintuiți”. Nimeni nu va fi mintuit atîta timp cît calcă Legea lui Dumnezeu, care este temelgia guvernării Sale în ceruri și pe pămînt.

Cei care din neștiință se alătură vrăjmașilor adevărului și răspîndesc ideea că Legea lui Dumnezeu nu mai este obligatorie vor putea primi lumina necesară ca să-și descopere greșelile numai dacă vor accepta dovezile Cuvîntului lui Dumnezeu. Isus însuși era îngerul învăluit în stîlpul de nor ziua, și în stîlpul de foc noaptea și El personal a dat directive speciale cum Israel să învețe și pe alții Legea lui Dumnezeu, dată atunci cînd s-au pus temeliele pămîntului, cînd stelele dimineții cîntau împreună și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de bucurie.

Această Lege a fost proclamată în marea de pe Sinai, cu propria Sa voce. El a spus: „Și poruncile acestea pe care ți le dau astăzi să le ai în inlma ta. Să le împărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele cînd vei fi acasă, cînd vei pleca în călătorie, cînd te vei culca și cînd te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mini, și să-ți fie ca niste fruntarii între ochi”. (Deut. 6,6-8). Iată de ce călcătorul Legii lui Dumnezeu se tulbură atunci cînd este amintită Legea. El devine irascibil atunci cînd se vorbește despre ea.

Cuvîntul lui Dumnezeu este făcut fără efect prin falsuri și tradiții. Satana prezintă necontenit lumii susținerea lui în ceea ce privește Legea lui Dumnezeu care este primită în locul unui clar „Așa zice Domnul”. Controversa începută în ceruri în legătură cu Legea lui Dumnezeu, s-a continuat apoi pe pămînt chiar de la prăbușirea lui Satana din ceruri.

Noi trebuie să învățăm mereu despre marea noastră nevoie, ca să putem astfel prețui pe Mîntuitorul și să-L facem cunoscut și altora. Despre adîncimea căderii noastre ne putem da seama numai prin lungimea lanțului iubirii coborît pentru noi ca să ne ducă acolo unde este El. Ar trebui să punem neîncetat la lucru puterile minții noastre ca să putem înțelege dramatica ruină în care ne-a adîncit păcatul; și ar trebui să căutăm pătrunderea planului divin prin care putem fi restatorniciți. Gîndul că divinusul Fiu al lui Dumnezeu a trebuit să vină în această lume, ca să ducă

luptele noastre în locul nostru ca noi să putem avea apoi parte să biruim în Numele Său, ar trebui să umilească întotdeauna încredutele noastre inimi. Dacă privim necontenit la crucea de pe Golgota, orice laudă va pîri de pe buzele noastre, ca să putem cugeta: „Sint nepregătit și nedemn pentru o așa mare suferință, pentru un așa mare preț plătit pentru mintuirea mea”.

Neștiința și mulțumirea de sine merg mină în mină. Legea lui Dumnezeu a fost dată pentru îndreptarea vieții noastre, căci este atotcuprinzătoare în principiile ei. Nu există păcat și nici vreo altă lucrare a nedreptății, care să scape de sub condamnarea Legii. Mărețea Carte a lui Dumnezeu este purul adevăr, pentru că trasează cu o exactitate fără greș istoria amăgirii lui Satana cît și ruina urmașilor lui. Satana a pretins că el este în stare să prezinte legi care să fie mai bune decît prescripțiile și judecățile lui Dumnezeu dar aceasta l-a izgonit din ceruri. Apoi, a făcut o încercare asemănătoare aici pe pămînt. Chiar de la căderea lui, a depus continuu eforturi să înșele lumea, să ducă pe oameni la ruină, ca să se răzbune pe Dumnezeu pentru că a fost învins și izgonit din ceruri. Eforturile lui de a se așeza pe sine cît și născocirile lui acolo unde este Dumnezeu, sint cele mai disperate. El a prins lumea în cursele sale, și mulți chiar din poporul lui Dumnezeu, sint neștiutori în ispitirile lui îngăduindu-i ocaziile pe care le cere, ca să le poată astfel ruina sufletele. Aceștia nu manifestă un zel arzător de a înălța pe Isus în viața lor și nu spun celor ce pier: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. (Ioan 1, 29).

Cei care sint în necunoștință de Legea guvernării lui Dumnezeu, așa cum a fost dată pe munte, nu sint familiarizați cu adevărul așa cum este în Isus. Numai Domnul Hristos a descoperit cît de departe ajung efectele binefăcătoare ale principiilor Legii Sale. El a explicat fiecare poruncă, și a demonstrat fiecare cerere prin exempul Său. Cei care cunoaște adevărul așa cum este în Legea Sa, cunoaște și adevărul așa cum este în Isus. Și dacă prin credința în Hristos el devine ascultător de poruncile lui Dumnezeu, viața sa este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

„Cunoașterea cererilor Legii Sale ar fi alungat și ultima rază de speranță din suflet, dacă nu s-ar fi găsit un Mîntuitor pentru om. Dar adevărul așa cum este în Isus, este un miros de viață spre viață. Divinusul Fiu al lui Dumnezeu a murit, ca să poată atribui omului propria Sa dreptate, și nu ca să aibă posibilitatea de a călca Legea cea sfîntă a lui Dumnezeu, așa cum încearcă Satana să convingă pe oameni să creadă. Prin credința în Domnul Hristos omul poate să fie în posesia unei puteri morale prin care să reziste răului.

Sfințirea este lucrarea unei vieți întregi.

Lucrarea de sfințire este lucrarea unei vieți întregi. Ea trebuie să meargă înainte în mod continuu. Dar această lucrare nu poate să progreseze în inimă, atîta vreme cît lumina vreunei părți a adevărului este lepădată sau neglijată. Sufletul sfințit nu este mulțumit de a rămîne în neștiință, ci va dori să umele în lumină căutînd o și mai mare lumină. După cum un miner se adîncește necontenit căutînd aur și argint, tot astfel urmașul lui Hristos va căuta adevărul ca pe o comoară ascunsă, și va înainta din lumină în lumină, crescînd mereu în cunoștință. El se va dezvolta continuu în har și în cunoașterea adevărului. El trebuie înfrînt. Fiecare defect al caracterului trebuie să fie văzut în marea oglindă a lui Dumnezeu. Noi putem descoperi dacă sintem condamnați, sau nu, prin măsura caracterului lui Dumnezeu.

Dacă ești cumva condamnat, nu-ți mai rămîne decît o singură cale: Să te căiești față de Dumnezeu, din cauza călcării Legii Sale, și să ai credința neștrămutată în Domnul nostru Isus Hristos ca Singurul care ne poate curăți de păcat. Dacă vrem să obținem cerul, trebuie să fim ascultători de sfintele cereri ale lui Dumnezeu. Toți aceia care se luptă cu păcatul așa cum zice Isus, nu se luptă în zadar. Crede cu tărie adevărul așa cum este în Isus, și vei fi întărit pentru lupta cu puterile întinericului. Luptătorii arenelor din vechime se străduiau să obțină o cunună pieritoare... Nu ar trebui ca și noi să ne străduim pentru o coroană care nu se vestejește?

Fiecare plan și uelțire ale lui Satana vor fi folosite ca să ducă la ruina noastră. Dacă rămîi pasiv împreună cu cei care iubesc comoditatea, zicînd mereu: „Sint mintuit”, dar nesocotești poruncile lui Dumnezeu, vei fi pierdut pentru veșnicie. Adevărul în Isus este nimicitor pentru cei comozi și cei care nu fac nimic. Dar tot în El, adevărul este plin de bucurie sfîntă și pașnică pentru cel ascultător. Aceasta este bucuria Duhului Sfînt. Convinge-te deci, că trebuie să-ți deschizi mintea și inima, ca să poți vedea fiecare rază de lumină ce strălucește de la tronul lui Dumnezeu. Timpul nostru este prețios și nu trebuie afectat unei vieți lipsită de griji sau pentru iubirea de plăceri. Hristos va veni... cu putere și slavă mare. Ești gata? Ai mărturisit și părăsit toate păcatele? Ai fost sfințit prin adevărul care este în Hristos? El S-a rugat pentru ucenici și deci pentru fiecare dintre copiii Săi: „Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvîntul Tău este adevărul. (Ioan 17, 17. 2 S.M./211).

E. G. WHITE

Desăvîrșirea creștină în Evanghelia după Matei

Dintre cei patru scriitori ai Evangheliilor, numai evanghelistul Matei folosește termenul „desăvîrșit” (teleios). În Evanghelia sa, termenul apare de două ori (5,48; 19,21) fiind folosit în ambele cazuri chiar de către Domnul Hristos. „Voi fiți dar desăvîrșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvîrșit”. Mat. 5,48.

Acest cuvînt folosit adesea de Domnul Hristos, concretizează și constituie punctul culminant al unei întregi serii de declarații ale Sale, care erau îndreptate împotriva unei evlavii legaliste a cărturarilor și Fariseilor. Vorbind grav cu autoritatea Sa mesianică, Domnul Hristos a prezentat adevărata și perfectă interpretare mesianică a lui Moise și a profeților. Fiind Împărat al lui Israel, El a personificat Împărăția lui Dumnezeu.

Declarația Domnului Isus din Matei, cap. 5—7 poartă în întregime amprenta și vizează stabilirea finală în slavă, a Împărăției lui Dumnezeu. Afirmîndu-Și loialitatea față de Moise și față de profeți (Matei 5,17-19), Domnul Isus a readus cu putere în actualitate vechea solie profetică, care arată că o evlavie exterioară și păzirea Legii, nu califică pe cineva pentru Împărăția lui Dumnezeu. „Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a Fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția Cerurilor”. Mat. 5,20.

Cit de departe era Domnul Hristos de la a produce o antiteză între Moise și propria Sa răscumpărare mesianică, reiese însă din cuvintele Sale: „Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen, și lăsați nefăcutele cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute”. Mat. 23,23.

În Tora, Domnul Hristos făcea deosebire între „cele mai însemnate lucruri din Lege” și cele de o importanță secundară; între principiile Sale centrale ale harului, credinței și dreptății și observarea exterioară a unor ritualuri religioase. El n-a respins închinarea de la Templu și serviciile preoților,

dar a reactivat obiectivele lor de reconciliere și sfințire. „Așa că, dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului, și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de aduți darul”. Mat. 5,23-24.

Cuvintele pe care le sublinia Domnul Hristos, ca fiind condiții ale intrării în Împărăția lui Dumnezeu, se pare că sînt aceleași pe care și cerințele preoțești le prezentau în cadrul vechiului legământ, pentru a intra în sanctuar (Ps. 15).

În Matei 5, Domnul Isus arată șase cazuri în care Moise sau Tora trebuiau să fie înțelese în mod pozitiv, ca o motivare a iubirii lui Dumnezeu și a iubirii față de aproapele. În acest fel, Domnul Isus corecta interpretările superficiale și nepotrivite ale cărturarilor și Fariseilor. În acest fel Domnul Isus a dat Udeilor mesianica Sa Tora. În final, Domnul Hristos a explicat modul în care iubirea Tatălui ceresc, revărsîndu-se în mod imparțial atît asupra celor buni, cît și asupra celor răi, este o iubire desăvîrșită ce trebuie să fie imitată, ce trebuie reflectată de către adevărații copii ai lui Dumnezeu.

„Ați auzit că s-a zis: 'Să iubești pe aproapele tău, și să urăști pe vrăjmașul tău.' Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvîntați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drekți și peste cei nedrepti. Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii? Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgînii nu fac la fel? Voi fiți dar desăvîrșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvîrșit”. Mat. 5,43-48.

Din context, devine clar faptul că Domnul Isus nu S-a adresat neamurilor, care nu cunoșteau pe

Moise și legămîntul, ci copiilor lui Israel care cunoșteau pe Dumnezeu ca fiind Tatăl lor ceresc. Ele erau adresate copiilor mîntuiți ai lui Dumnezeu: „Voi sinteți sarea pămîntului... Voi sinteți lumina lumii”. vers. 13, 14.

Experiența răscumpărării lui Israel este în mod categoric o experiență a credinței. Cei care au gustat iubirea minunată a lui Dumnezeu sînt chemați acum de către Domnul Hristos să manifeste această iubire mîntuitoare față de aproapele lor, chiar și față de vrăjmași. Ca fii ai lui Dumnezeu, ei nu pot decît să calce pe urmele pașilor Săi și să dea pe față spiritul Său.

Porunca Domnului Hristos, dată ucenicilor Săi, ca ei să fie desăvîrșiți, după cum Tatăl lor ceresc este desăvîrșit, este atît o făgăduință, cît și o datorie, un dar și o cerință. Nu este un ideal, care în cel mai bun caz nu poate fi decît nutrit și care totuși nu poate fi niciodată atins. Din contră, perfecțiunea creștină implică o experiență personală a iubirii mîntuitoare a Dumnezeului lui Israel, și manifestarea puterii Sale sfințitoare asupra inimii tuturor aceluia care au nevoie de ajutorul nostru.

Această iubire, spune Domnul Hristos, nu este o perfecțiune ce nu poate fi atinsă ci o realitate care „trebuie” să fie experimentată și radiată în jur, aici și acum de către copiii cerescului nostru Tată. Cei ce sînt astfel iubiți de către Dumnezeu, pot și trebuie să radieze în jur această iubire — semenilor lor — chiar și atunci cînd acești semeni ai lor le sînt vrăjmași. Această iubire perfectă, din toată inima, este desăvîrșirea în acțiune. Această perfecțiune evanghelică este reafirmarea principiilor iubirii desăvîrșite așa cum a fost proclamată de către Moise și profeți. (Deut. 6,5; Lev. 19,18).

A doua folosire a termenului „desăvîrșit” (teleios) de către evanghelistul Matei apare în capitolul 19, vers. 21. „Dacă vrei să fii desăvîrșit”, i-a zis Isus, „du-te și vinde ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer! Apoi vino, și urmează-Mă”. Mat. 19,21.

În timp ce în Predica de pe Munte Domnul Hristos sublinia armonia de bază, continuitatea vechiului legământ, cum și noul legământ, Matei dorește, de asemenea, să arate pentru ce credința creștină și iudaismul rabinic se deosebesc: istoria tinărului bogat poate fi considerată ca fiind impactul crucial dintre iudaismul fariseic și Domnul Isus Hristos. La întrebarea sinceră a tinărului conducător, „Ce bine să fac, ca să am viața veșnică?”, Domnul Hristos l-a trimis — în primul rând — la Sfânta Scriptură și la legământul cu Dumnezeu: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile”. Mat. 19,17.

Cînd, în final, tinărul a declarat că: „Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea: Ce-mi mai lipsește?” (vers. 20), el a dat pe față nevoia unei personale asigurări a mîntuirii sale. Lui îi lipsea experiența mîntuitoare a iubirii iertătoare, așa cum era ea oferită în Sfintele Scripturi și în serviciile de la Templu. În realitate, deci, el n-a păzit Tora, deoarece el n-avea cunoașterea iubirii mîntuitoare și plină de siguranță a iubirii lui Dumnezeu. Domnul Hristos — totuși — i-a oferit ceea ce-i lipsea printr-un apel direct de a I se alătura și a se bucura de comuniunea Sa mîntuitoare: „Dacă vrei să fii desăvîrșit”, i-a zis Isus, „du-te de vinde ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer! Apoi vino, și urmează-Mă”. Mat. 19,21.

Încercarea crucială pentru el nu era faptul de a-și vinde cele ce avea, ci, dacă tinărul bogat va primi pe Isus Hristos din Nazaret ca pe Mesia, Răscumpărătorul, care să fie urmat și dorit mai mult decît toate comorile pămîntesti. Tinărul iudeu a fost învățat să iubească pe Cel Atotputernic (IAHWE) cu toată inima sa și cu tot sufletul său. Acum Domnul Hristos pretindea din partea acestui tinăr iubirea supremă, făgăduindu-i că va ajunge să fie desăvîrșit, dacă avea să urmeze Domnului Hristos, ca fiind Fiul al lui Dumnezeu, și să-L primească ca Domn și Mîntuitor personal.

Deci, citind pe Domnul Hristos, perfecțiunea nu constă în a face acte de sacrificiu pentru vecini, ci se formează în comuniunea cu Hristos, călcînd pe urmele Sale în strînsă comuniune cu El.

Adevărata încercare, adevăratul test pentru tinărul conducător iudeu consta, deci, nu în faptul că el era dispus sau nu să dea din abundență la săraci, ci dacă el va accepta pe Domnul Isus ca ultimă Autoritate care să fie urmată și ca Domn cerces al inimii Sale.

Refuzînd această chemare a Domnului Hristos, tinărul bogat a arătat faptul că „averea cea mare” pe care o avea era cea mai mare comoară a inimii sale. Averea sa, constituia idolul său, de care Domnul Hristos ar fi dorit să-l elibere-

ze pentru a-i oferi comuniunea Sa și Împărăția Sa.

Perfecțiunea deci, nu este străduința înfăptuirii idealurilor etice, și chiar strădania de a imita sau a copia viața Domnului Hristos, independent de El, ci a aparține cu toată inima în mod neîmpărțit Lui și a trăi cu El, prin puterea Lui mîntuitoare și sfințitoare.

Perfecțiunea este cerută de la fiecare urmaș al Domnului Hristos, așa cum găsim scris în Matei 5,48, și nu numai de la un anumit grup din biserică, căci fiecare creștin, fiecare credincios se află în aceeași poziție de a fi pus la probă ca și tinărul bogat; ca să renunțe la orice comoară personală sau idol pentru a putea urma Domnului Hristos cu o inimă neîmpărțită, totală.

Domnul Hristos dorește să aibă inima fiecărui credincios și s-o transforme într-un templu în care să poată locui Duhul lui Dumnezeu și să conducă — de acolo — cu o iubire desăvîrșită. Unora ca acestora El le-a făgăduit — în final — mîntuirea. „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!” Mat. 5,8. Astfel, perfecțiunea creștină este definită nu prin viața cuiva, viață trăită numai în concordanță cu Legea Morală, ci prin faptul că aparține totalmente Domnului Hristos și urmează viului Mîntuitor cu o inimă curată. Unii ca aceștia vor urma pe Mielul lui Dumnezeu în veșnicii — oriunde va merge Acesta. (Apoc. 14,4).

D. Popa

PĂCATUL INVIDIEI ȘI AL UREI

Invidia este un simțămînt ce tulbură și chinuie sufletul celui pe care a ajuns să-l stăpînească, răpindu-i seninătatea, liniștea și pacea, datorită succesului, stării sau poziției unei alte persoane.

Apoi nutrită în suflet, ea dă naștere la un simțămînt de cîudă, de necaz pe cel ce ni se pare că e într-o situație mai bună decît a noastră, că ne depășește. Și din cauza aceasta nu-l mai putem suferi, nu-l mai putem privi cu ochi buni. Începem a-l pizmui.

Și lucrurile nu rămîn aici, căci, invidia nutrită în suflet se schimbă în ură (dușmănie), adică atitudine ostilă, potrivnică și apoi gîndul de răzbunare, hotărîrea de a dodori cu orice preț pe cel împotriva căruia am prins ură. Și nu arareori ura a făcut pe unii să recurgă chiar și la crimă. De aceea Cuvîntul Domnului zice: „Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș și știți că nici un ucigaș n-are viața veșnică rămînînd în el”. 1 Ioan 3,15.

Invidia acest păcat atît de generalizat și foarte primejdios, își are obîrșia, începutul în Lucifer, heruvimul ocrotitor și plin de strălucire cerească. Și aceasta datorită faptului că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Acela prin care fuseseră create toate lucrurile, avea o poziție mai presus decît a sa. Cuvîntul inspirat zice: „Lucifer se lăsă stăpînit de gelozie față de Hristos, Domnul și rămase foarte hotărît în acesta. Mîndru de propria sa mîrire, el nutrea dorința de supremație. El era onorat și iubit de oștile cerești. Dar Fiul lui Dumnezeu era Domnul și Suveranul recunoscut peste întreg cerul, una cu Tatăl în putere și autoritate. Hristos a luat parte la

toate sfaturile lui Dumnezeu; în timp ce lui Lucifer nu-i era îngăduit să se amestece în planurile lui Dumnezeu. Dar acest inger puternic se întreba: „Pentru ce să aibă Hristos supremația? Pentru ce să fie El onorat mai presus decît pe sine?” „El dorea să fie întrebat cu privire la facerea omului; și pentru că nu a fost consultat, se umplu de gelozie, de invidie și de ură contra lui Isus Hristos”.

Deci, cultivînd păcatul invidiei pe care-l nutrea mereu, răpindu-i pacea și liniștea, Lucifer a ajuns stăpînit de el și a prins necaz, chiar pe Fiul lui Dumnezeu, pe Acela în care pînă atunci își găsisse plăcerea a-L adora. Și apoi a ajuns să-L urască, să nu-L mai poată suferi și privi în față. Și astfel „păcatul lor”, al lui Lucifer și al asociaților săi, invidia și ura lor, „au ajuns așa de mari, încît Dumnezeu nu le mai putea șterge”. Astfel heruvimul acoperitor, așezat în cinste mai presus de toate inteligențele cerești, create de Dumnezeu, a ajuns un răzvrătit, un potrivnic și un calomniator; a ajuns un răsculat împotriva lui Dumnezeu, a Legii și guvernării Sale.

Și pentru că aceste păcate ce au luat ființă în sine, și pentru care nu s-a putut și nu se poate găsi nici o scuză, au ajuns a-l stăpîni cu atîta putere, încît întoarcerea lui a ajuns cu neputință, a fost dezbrăcat de strălucirea orbitoare cu care Creatorul său îl îmbrăcase de la zidirea sa, și alungat din locuințele cerești. O, tu, Lucifer! Tu fiu al zorilor! Luceafăr strălucitor! Cum ai putut îngădui ca păcatul invidiei să te stăpînească atît de

mult pînă cînd a făcut din tine un prinț al întinericului ?

Dar cu aceasta, opera de distrugere a tot ce este nobil într-o ființă creată de Dumnezeu, lucrare începută de Lucifer chiar în cer, nu s-a oprit aici. Folosindu-se de același păcat, invidia, Lucifer și-a continuat lucrarea sa diabolică aici pe pămînt, cu omul, la care a reușit să găsească intrare. Și cit rău, cite dezastre și cite crime nu au pătât acest pămînt în decursul timpului !

Cain, primul fiu al lui Adam, se ridică împotriva fratelui său Abel și-l omorî. Doi frați care au crescut împreună în același cămin, au copilărit și s-au jucat împreună plini de dragălagenie. Cine ar fi putut bănuși ajungerea la un astfel de deznodămînt ? Și care a fost cauza ? Mai întîi invidia. De ce jertfa lui Abel, adusă conform planului lui Dumnezeu, să fie primită, iar a lui nu ? Și pentru aceasta Cain s-a umplut de invidie și ură. Și „Cain s-a miniat foarte tare, și i s-a posomorit fața”. Și „pe cînd erau la timp s-a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a omorî”. Geneza 4, 5. 8. Apostolul Ioan spune că acest Cain a ucis pe fratele său Abel, „pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite”. 1 Ioan 3, 12.

Și răul nu s-a oprit aici. Păcatul invidiei a continuat să facă victime. Zece fii ai patriarhului Iacob, au fost cuprinși de invidie, pentru că aveau impresia că fratele lor mai mic, Iosif, este mai iubit de Iacob, cum și din cauza a două vise, care erau o descoperire de la Dumnezeu cu privire la viitorul lor, și pe care Iosif le-a povestit fraților săi deschis și cu toată sinceritatea. Au început să-l pizmuiască și să-l urască. „Nu puteau să-i spună nici o vorbă prietenească”, și au hotărît să-l omoare. Cine ? Frații lui. Și numai Providența, care făurise un alt plan, spre binele lor a făcut ca frații săi să renunțe la hotărîrea de a-l omorî, și să-l vîndă unor negustori ismaeliți.

Tot din cauza invidiei, Aaron și Maria fratele și sora lui Moise, s-au ridicat împotriva lui zicînd : „Oare numai prin Moise vorbește Domnul ? Nu vorbește și prin noi ?” Da, aproape de necrezut și totuși așa este. Din cauza invidiei s-au ridicat împotriva lui Moise, deși știau că Dumnezeu îl chemase să conducă pe Israel spre țara făgăduinței și fuseseră martori la toate minunile cele mari pe care Dumnezeu le făcuse prin el.

Și nu trecu mult de la această nefericită întimplare, că alți trei bărbați, Core, Datan și Abiram, bărbați de frunte, onorați și cu răspunderi în popor, oameni cărora li se făcuse cîntea a fi în rîndul celor șaptezeci de bătrîni ce s-au suît cu Moise pe munte și au văzut descoperirea slavei lui Dumnezeu, au devenit foarte invidioși pe Moise și pe Aron din cauza răspun-

derii pe care le-o încredințase Dumnezeu ; s-au umplut de invidie și s-au răscolit împotriva lui Moise și Aaron, zicînd : „Destul ! căci toată adunarea toți sînt stînți și Domnul este în mijlocul lor. Pentru ce vă ridicați voi mai presus de adunarea Domnului ?... N-ajunge că ne-ai scos dintr-o țară, unde curge lapte și miere, ca să ne faci să murim în pustie, de vrei să mai și stăpînești peste noi ?” Num. 16, 3. 13.

Cuvîntul inspirat zice că Core, Datan și Abiram au devenit foarte invidioși în lucrarea lor. Motivul ? Core, care se trăgea din seminția lui Levi, a devenit nemulțumit cu slujba de levit și a rivnit la preoție, răspundere la care Dumnezeu chemase pe Aaron și urmașii lui. Iar Datan și Abiram, care se trăgeau din Ruben, întîiul născut al lui Iacob, pretindeau dreptul la conducerea adunării, răspundere pe care Dumnezeu o încredințase lui Moise. Și alături de ei, în răzvrătire, cei trei au mai atras două sute cincizeci de bărbați, tot frunțași, oameni cu răspundere și cu influență în adunare, care lăsîndu-se influențați de cei trei, au ajuns plini de invidie și de spiritul răscolării. Iar pînă la urmă întreaga adunare a ajuns influențată, într-o măsură mai mică sau mai mare, de bănuiele rele și de ura care se ridicase împotriva lui Moise, — pînă acolo, încît invidia lor nebunească a ajuns mai greu de stăpînit decît fiarele înspăimîntătoare din pustiu. Cuvîntul inspirat spune că din cazul lui Core, Datan și Abiram, noi avem de tras o învățătură spre avertizare, spre a nu urma exemplul lor rău.

Un alt exemplu. Poporul Israel era în război cu Filistenii, și zilnic erau îngroziți, de la Saul pînă la cel din urmă luptător de apariția uriașului Goliat, care apărea în fața lor provocîndu-i și aruncînd blesteme și injurii asupra lor. Dar David, tînărul păstor, cu păr bălai și cu fața frumoasă, doboară pe Goliat și o mare biruință se cîștigă împotriva Filistenilor. Și la întoarcerea lor, după biruința cîștigată, prin toate cetățile, femeile ies înaintea lor jucînd și cîntînd : „Saul a bătut miile lui, iar David zecile lui de mii”.

Aceasta a fost de ajuns ca Saul să se umple de invidie, din cauza acestor cuvinte care nu i-au plăcut, căci, își zicea el : „Lui David îi dau zece mii și mie îmi dau mii ! Nu-i mai lipsește decît împărăția”. Și astfel Saul s-a umplut de minie și de atunci nu a mai putut privi cu ochi buni pe David, căci un duh rău a pus stăpînire pe el. Și Saul s-a hotărît să-l omoare pe David. Și numai Dumnezeu a făcut ca toate încercările lui Saul de a-l omorî pe David să dea greș.

Nici ucenicii Domnului Isus nu au fost scutiți de această cursă a diavolului. Cînd cei doi frați, Iacob și Ioan, au cerut Domnului locuri de frunte în împărăția pe care o aș-

teptau ei, ceilalți s-au umplut de invidie și s-au miniat pe cei doi frați. Și dacă inimile lor nu ar fi fost pregătite să primească mustrarea plină de iubire a Domnului Isus, toți ar fi ajuns biruiți de acest păcat, care i-ar fi dus departe, ca pe Iuda, pe care l-a dus pînă la trădarea Învățătorului său, pentru treizeci de arginți.

Din cele raportate în Sf. Scripturi, ajungem să cunoaștem că răzvrătirea la care a dus pe oameni păcatul nvidiei, a fost înăreptată întotdeauna împotriva celor chemați, rînduiți de Dumnezeu la o lucrare deosebită, chemați să poarte răspundere în legătură cu cauza Sa. Tocmai pentru aceasta Cuvîntul lui Dumnezeu zice : „... să priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă cîrmuiesc în Domnul, și care vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult în dragoste, din pricina lucrării lor”. 1 Tes. 5, 12. 13. „Ascultați de mai marii voștri, și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele ; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinînd, căci așa ceva nu v-ar fi de nici un folos”. Evr. 13, 17. „Este scopul bine premeditat al lui Satana de a răspîndi în jurul serviciilor aleși ai lui Dumnezeu necazuri, greutăți și împotriviri, pentru ca să fie împiedicați în lucrarea lor, și să fie descurajați dacă se poate. Invidiile, certurile și bănuielele rele vor zăcărnici, într-o mare măsură, cele mai bune străduințe, pe care le-ar putea depune servii lui Dumnezeu, rînduiți pentru o lucrare deosebită...” „Este în firea omului, cînd nu se află sub influența directă a Duhului Sfînt al lui Dumnezeu, de a fi înclinat spre gelozie, invidie și neîncredere tirană, care dacă nu este supusă, va duce la dorința de a submina și doborî pe alții, în timp ce aceste spirite egoiste vor căuta să se ridice pe ruinele lor.”

Da, aceasta este în firea mea, cînd nu a fost schimbată, înnoită, prin puterea Duhului Sfînt, de a dori și a face totul spre a fi acolo unde Dumnezeu nu m-a chemat.

Dar, mulțumiri fie acuse lui Dumnezeu că nu sîntem lipsiți nici de exemple vrednice de urmat ; exemple de bărbați ce au stat tari și au biruit, cu ajutorul lui Dumnezeu, aceste patimi firești ce distrug pacea și bucuria sufletului, și pot duce la pierzare veșnică, nu numai pe cei ce ajung să-i stăpînească ci și pe cei cu care vin în legătură.

Să-l privim pe Moise. Într-o zi, un tînăr a venit la Moise, pe cînd se găsea în jurul cortului cu bătrîni aleși din popor și prooroceau, și i-a spus că în tabără sînt doi bărbați care proorocesc. Iosua, slujitorul lui Moise, cînd a auzit a zis : „Domnule Moise, oprește-i”. Dar Moise i-a răspuns. „Ești gelos pentru mine ? Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din prooroci, și Domnul să-Și pună Duhul Lui peste ei”. Num. 11, 26-29.

Un alt exemplu : Ionatan fiul lui Saul, împăratul lui Israel. De drept,

moștenitor al tronului, dar ajunge să cunoască acum că Dumnezeu a rânduit ca David să fie împărat în locul tatălui său. Și nu se lasă biruit de invidie, ca tatăl său, ci primește cu toată bunăvoința hotărârea lui Dumnezeu, se supune bucuros planului Său și cu riscul vieții sale, apără pe David de mina criminală a lui Saul. Cuvîntul Domnului zice, mai departe că, Ionatan s-a dus la David, în pustia Zif, unde fugise de Saul. „I-a întărit încrederea în Dumnezeu”, și i-a zis: Nu te teme de nimic, căci mina tatălui meu nu te va atinge. Tu vei domni peste Israel...” 1 Sam. 23, 16, 17.

Să privim și atitudinea lui Ioan Botezătorul față de Domnul Isus. Cuvîntul Domnului ne spune că mișcați de cuvintele lui Ioan, oamenii veneau în număr mare ca să asculte și să fie botezați și se întrebau dacă nu cumva el ar putea fi Mesia cel așteptat. Dar Ioan le-a zis: „Cît despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar cel ce vine după mine, este mai puternic decît mine, și eu nu sînt vrednic să-I duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfînt și cu foc”. Mat. 3, 11.

Și după ce Domnul Isus Și-a început lucrarea Sa, ucenicii lui Ioan au venit și i-au adus la cunoștință că Domnul Isus „botează și toți oamenii se duc la El”. Și Ioan le-a răspuns: „Omul nu poate primi decît ce-i este dat din cer. Voi înșivă îmi sînteți martori că am zis: Nu sînt eu Hristosul, ci sînt trimis înaintea Lui... Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez”.

Ce minunat exemplu! Nu numai că Ioan nu se lăsă biruit de gelozie, dar el se umili, se coborî pe sine, și ridică, înălță pe acela despre care i se spusese că L-a întrecut în popularitate.

Cuvîntul inspirat ne spune că prin vestea adusă de ucenicii săi, cu privire la lucrarea Domnului, Ioan era ispitit de diavolul. Căci, deși — misiunea lui aproape se încheiase, tot i-ar fi fost cu putință să pună piedici lucrării lui Hristos. Dacă Ioan ar fi început să se laude, dacă s-ar fi supărat, sau dacă ar fi manifestat descurajare pentru faptul că a fost întrecut, ar fi semănat semînțele dezbinării, ar fi încurajat gelozia și invidia, și ar fi împiedicat în mod serios progresele Evangheliei. Dar, „Ioan se ridicase pînă la înălțimea lepădării de sine”.

Apoi, despre Domnul Isus ni se spune că, în dorința de a evita orice ocazie de neînțelegere, Și-a oprit lucrarea aiei și S-a retras în Galilea.

Sîntem avertizați că o asemenea primejdie mai există și pentru noi cei de azi. De aceea ni se dă sfatul „să evităm orice lucru care ar duce la neunire și neînțelegere. Căci ori de cîte ori se ivesc asemenea lucruri, rezultatul nu e decît pierderea de suflete”.

Iată exemple vrednice de urmat. Să cugetăm mereu la ele și să rugăm pe Dumnezeu să ne ajute a merge încontinuu pe aceeași cale a lepădării de noi înșine.

I. Iorga
pastor-pensionar

In profetul Habacuc, Dumnezeu ne-a încredințat o solie concisă și puternică a îndreptării prin credința în Domnul Hristos: „Cel neprihănit va trăi prin credința lui” (cap. 2,4). Recitînd pasajul, recunoaștem că vorbitorul este Dumnezeu. El este Cel care făgăduiește mîntuire celor ce trăiesc prin credință simplă și încredere în Domnul.

Profetul primise deja o poruncă cu privire la această solie: „Scrie proorocia, și sapă-o pe table, ca să se poată citi ușor!” (v. 2). Prin scris, solia avea să capete permanență. Prin claritatea scrisului, valoarea ei avea să fie deplină. Cuvintele și înțelesul cuvintelor aveau „să se poată citi ușor”, pentru ca și păcătosul care aleargă spre o „cetate de scăpare”, să le poată recunoaște repede. Sărmanul om înșelat de Satana, cu privirea tulburată de așteptări sumbre, să poată desluși ușor, cu bucurie, slovele mari ale vestirii eliberării.

Cît de mult a însemnat această proorocie pentru Pavel — care o citează de mai multe ori ca temelie al prezentării pe care o face îndreptării prin credință (Rom. 1, 16,17; Gal. 3,11; Evr. 10, 38,39) — și cum a revoluționat ea gândirea lui Martin Luther — „Cel neprihănit va trăi prin credință!”. Acest text nu și-a pierdut niciodată influența asupra sufletului său. „De-atunci văzu mai clar decît oricînd înainte înșelăciunea de a se crede în fațe omenesți pentru a dobîndi mîntuirea, cît și necesitatea unei credințe neclintite în meritele lui Hristos. Ochii săi fură deschiși pentru a nu mai fi închiși niciodată...” (T.V. p. 120).

Dar Domnul avea în plan să ne transmită din timp în timp „alte table” sîpate desluși, pe care să putem citi, în forme noi, vechea solie: „Cel neprihănit va trăi prin credința lui”. Pentru generațiile ultimului secol, Dumnezeu a transmis marea solie a mîntuirii prin unealta Sa umilă și consacrată, sora Ellen White. Cartea „Calea către Hristos” amplifică, cu limpezime și putere de convingere, vechea solie a mîntuirii prin credința în Domnul Hristos.

„Cel neprihănit va trăi prin credința lui”. Cu privire la acest text, învățații ne spun că, din pricina a două litere ebraice care într-o anumită perioadă se scriau în așa fel încît apăreau practic identice, nu putem ști dacă trebuie citit „credința lui” (așa cum au redat Masoreții) sau „credința (credincioșia) Mea” vorbitorul fiind Dumnezeu (așa cum au redat tileuitorii Septuagintei). Totuși, ambele redări sînt purtătoare de mari adevăruri, pentru că o persoană „va trăi” și va fi primită ca dreaptă înaintea lui Dumnezeu prin credința sa încrezătoare în Dumnezeu său, credință care însă, la rîndul ei, izvo-

ÎNDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚĂ ÎN CARTEA CALEA CĂTRE HRISTOS

raște din credincioșia lui Dumnezeu în purtarea Sa față de copiii Săi.

Putem astfel observa că sînt implicate în actul mîntuirii păcătosului numai două persoane: Dumnezeu și păcătosul însuși. Uneori Dumnezeu nici nu cere colaborarea vreunui alt factor. Dar de multe ori El folosește totuși diferite factori și diferite căi pentru a conduce pe păcătos la mîntuire. Pentru ca omul să-și dea seama de păcătoșenia sa Dumnezeu poate folosi Sfînta Scriptură sau alte cărți inspirate de El. Pentru a conduce pe cineva la consacrarea vieții, El poate folosi influența vieții zilnice a unui prieten sau vecin credincios. Dar El poate chema pentru colaborare pe predicatori — acei slujitori consacrați ca să îndemne neconștient pe semenii lor: „Împăcați-vă cu Dumnezeu”. (2 Cor. 5,20).

În timp ce alte metode de felul celor amintite la început sînt mai mult pasive, predicatorul trebuie să ducă o luptă aspră împotriva vrăjmașului. El trebuie să forțeze biruința. Mai mult decît să aștepte ocazii să mărturisească pentru Dumnezeu, el trebuie să creze ocazii. Dumnezeu are nevoie de stăruința predicatorului, de dorința sa arzătoare să vadă suflete mîntuite.

De aceea, prima nevoie a predicatorului este consacrarea. Aceasta înseamnă o iubire profundă și durabilă pentru Domnul Hristos și acesta înseamnă totodată o iubire adîncă pentru ceilalți oameni, pe care Domnul Hristos îi iubește tot atât de mult.

Dar predicatorul consacrat trebuie ca în același timp să dobîndească și o pregătire temeinică în „știința mîntuirii”. El trebuie să aibă o cunoaștere adîncă a adevărului salvator. De asemenea, el

trebuie să fie destoinic să prezinte cu cinste acest adevăr celor pentru care el lucrează. El trebuie să înțeleagă care sînt pașii spre mîntuire și să își ia răspunderea să ia pe păcătos de mîna și să-l conducă la Mîntuitorul. Cu ajutor divin, el trebuie să fie în stare să observe corect poziția spirituală a celor pentru care lucrează, să aleagă metoda de lucru cea mai potrivită, să fie pregătit pentru orice problemă apărută și să aprecieze adevărata natură a acestor probleme, să aibă permanent viziunea succesului — a salvării celor încredințați lui de Domnul.

Pe scurt, un predicator trebuie să aibă evlavie și destoinicia necesare ca să atragă și să conducă pe păcătos într-o experiență autentică a îndreptării prin credința în Domnul Hristos, și de asemenea să-i mențină pînă la capăt în „starea de har” în care ei intră prin convertire și botez.

Aceasta este cea mai onorată, dar și cea mai înfricoșătoare lucrare încredințată vreodată muritorilor. Comoditatea, superficialitatea, dar mai ales lipsa de cinste față de Dumnezeu, față de oameni și față de sine sînt incompatibile cu mandatul de a fi unealtă a lui Dumnezeu: „Ca unui care am lepădat meșteșugiri rușinoase și ascunse, nu umblăm cu viclesug și nu stricăm Cuvîntul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primii de orice cugget omenesc, înaintea lui Dumnezeu... Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi sîntem robii voștri, pentru Isus, Căci Dumnezeu, care a zis: 'Să lumineze lumina din întuneric' ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos". (2 Cor. 4,2,5,6).

Fiecare dintre noi avem privilegiul unei trimiteri divine de felul celei primite de Pavel pe calea către Damasc: „Și Domnul i-a zis: 'Eu sînt Isus, pe care-L prigonești. Dar scoală-te, și stai în picioare; căci M-am arătat ție, ca să te pun slujitor și martor atît al lucrurilor pe care le-ai văzut, cît și al lucrurilor pe care Mă vei vedea făcîndu-le. Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul Neamurilor, la care te trimiț, ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți". Fapte 26,15 u.p. — 18.

Chiar dacă felul trimiterii este mai puțin spectaculos, nici unul din elementele sale nu ne este reținut: „Eu sînt Isus" — Însuși Cel care a împlinit lucrarea mîntuirii este Cel care alege slujitorii pentru Evanghelie; „Scoală-te și stai în picioare" — poziția de cinste și statorni-

cie a slujitorului. „M-am arătat ție", fiecare lucrător pentru Dumnezeu trebuie să aibă experiența unei părtașii personale cu Învățătorul și trebuie să aibă viziunea slavei Sale; „Slujitor și martor" — aceasta este poziția în care este chemată unealta omenească: nu domn, sau stăpîn, ci slujitor; nu solul are cinstea, ci solia și Autorul ei. Omul este „martor" al lucrării prezente și viitoare a lui Dumnezeu în opera de salvare.

Iar restul trimiterii divine cuprinde chiar elementele componente ale experienței îndreptării prin credința în Domnul Hristos. De aceea, în cele ce urmează le voi folosi ca subtitluri ale studiului. Am considerat firesc să privesc cartea „Calea către Hristos" din perspectiva unui pastor cuprîns în lucrarea de conducere a sufletelor către Hristos, „Dreptatea noastră", și acest studiu m-a răsplătit cu îmbelșugare. M-am convins că lucrarea „Calea către Hristos" este minunată de potrivită pentru ca predicatorul să dobîndească destoinicie și inspirație în minunata sa chemare de „slujitor și martor".

1. „Te trimiț ca să le deschizi ochii”.

Biblia folosește foarte des ochiul ca simbol pentru percepția intelectuală și spirituală. Capacitatea vederii este prezentată mai ales ca un act al credinței. „Să vezi" înseamnă în primul rînd „să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvîșirea credinței noastre, adică la Isus" (Evr. 12,2). Deschiderea ochilor și privirea credinței constituie de aceea primul pas în experiența mîntuirii. Ca și în istoria lui Israel în pustie, pe care Domnul o reamintește în discuția cu Nicodem, viața stă într-o privire (Ioan 3,14,15).

Serva Domnului afirmă: „Da! Nu trebuie decît să vezi că Dumnezeu este sprijinul tău". (Calea către Hristos, ed. 1980, p. 55).

Cîndva am văzut pe malul mării cîțiva delfini, aruncați la țarm de valuri. Erau neatînși, și doar ochii le erau șoși, probabil de păsări răpitoare. Aceasta îi făcea însă să arate așa de mutilați! Satana a țintit ochii ființei omenești, și cît de mutilată este ea! Căci „ochiul este lumina trupului" (Mat. 6,22).

De aceea profeții prevesteau: „Ochii orbilor, izbăviți de negură și întuneric, vor vedea" (Is. 29,18), iar Domnul Hristos, prezentîndu-și mistuina, spunea: „... să propovăduiesc... orbilor căpătarea vederii". (Luca 4,18).

Pe paginile inspirate ale cărții Calea către Hristos se află mulțime de idei valoroase care descriu căile prin care un vestitor al mîntuirii poate aduce lumină asupra ochilor

care caută pe Dumnezeu. Mulți nu și-au luat niciodată timp să mediteze asupra înțeleșului naturii și vieții. Ei nu văd pe Dumnezeu în lucrurile făcute de El. Dar „natura și revelația mărturisesc deopotrivă despre dragostea lui Dumnezeu. Tatăl nostru cerește este izvorul vieții, al înțelepciunii și bucuriei. Priviți la lucrurile cele minunate și frumoase din natură". (p. 7). Așa cum Domnul Hristos era mereu pregătit să îndrepte inimile oamenilor de la cele vremelnice la cele veșnice, și urmașii Săi trebuie să arate că „Dumnezeu este iubire — stă scris pe fiecare boboc de floare ce stă să se deschidă, pe fiecare fir de iarbă ce se ridică". (p. 8).

Vom întîlni mulți oameni care au o cunoaștere a Scripturilor, dar în ele nu văd ceea ce trebuie să vadă. Cineva a spus Domnului: „Văd ceva ca niște copaci". Ca slujitorii ai Cuvîntului, trebuie să arătăm cum descoperă „Cuvîntul lui Dumnezeu" caracterul Său. (p. 8).

Să nu uităm că „cu toate aceste dovezi evidente, vrăjmasul a tot binele a orbit mîntea oamenilor, așa încît ei privesc la Dumnezeu cu teamă, închipindu-și-L ca fiind sever și neiertător... Pentru a îndepărta însă această umbră întunecată și pentru a descoperi lumii iubirea nemărginită a lui Dumnezeu, Domnul Isus a venit să trăiască printre oameni... Fiul lui Dumnezeu a venit din ceruri, ca să ne descopere pe Tatăl". (p. 9). De aceea, de îndată vestitorul trebuie să se apropie de țintă, prezentînd privirii pe singurul „Nume în care trebuie să fim mîntuiți". Pentru aceasta, cine este destul de pregătit? Nici un efort nu trebuie cruțat, nici un mijloc cîstît nu trebuie neglijat, și ființa Celui Crucificat trebuie „zugrăvită" în chip viu înaintea fiecărui om: „Priviți-L în pustie, în Ghetsemani, pe cruce! Fiul cel fără prihană al lui Dumnezeu a luat asupra Sa povara păcatului". (p. 11). Apostolii purtau necontenit în ei înșiși „omorirea Domnului". La fel și noi trebuie să fim continuu copleșiți de cele oferite pentru mîntuirea noastră. Noi înșine sîntem mereu „martori" și invităm cu căldură pe ceilalți să se asocieze privirii credinței noastre: „Să contemplăm deci sacrificiul uimitor adus pentru noi. Să căutăm să înțelegem și să apreciem activitatea și energia pe care cerul le depune pentru cîștigarea celor pierduți și aducerea lor înapoi în Casa Tatălui". (p. 19).

Despre Domnul Hristos citim că pășea pe cărările acestui pămînt ca pe coridoarele unui nesfîrșit spital. La fel, vom recunoaște adesea că cei din jurul nostru suferă de cele mai grele boli ale vederii spirituale: adesea, vederea e prea

(continuare în pag. 13)

CUM CERE ZIUA ACEEA

„...nu postiți cum cere ziua aceea, ca să vi se audă strigătele sus...” Is. 58,4.

Despre poporul iudeu din vechime, prin proorocul Isaia, Dumnezeu spunea: „În toate zilele Mă întreabă, și vor să afle căile Mele, ca un neam care ar fi înfăptuit neprihănirea, și n-ar fi părăsit Legea Dumnezeului său. Îmi cer hotărâri drepte, doresc să se apropie de Dumnezeu. La ce ne folosește să postim — zic ei — dacă Tu nu vezi? La ce să ne chinuim sufletul, dacă Tu nu ții seama de lucrul acesta?” Is. 58, 2—3. „Cuvintele voastre sînt aspre împotriva Mea, zice Domnul. Și mai întrebați: „Ce-am spus noi împotriva Ta?” Ați zis: „Degeaba slujim lui Dumnezeu; și ce am cîștigat dacă am păzit poruncile Lui, și am umblat triști înaintea Domnului oștirilor?” Mal. 3. 13—14.

Răspunzînd acestor simțăminte nutritive de mulți din poporul Israel, profetul Isaia le spunea: „Nu, mîna Domnului nu este prea scurtă ca să mintuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund fața Lui și-L împiedică să vă asculte”. Is. 59, 1—2.

Din capitolul cincizeci și opt cu versetul patru, rezultă că nelegiuirile și păcatele lor constau în faptul că erau în necunoștință de ceea ce cerea ziua pe care o trăiau. „Pentru că, zice Domnul, ... nu postiți cum cere ziua aceea, ca să vi se audă strigătul sus”. Is. 58, 3—4. Necunoașterea cerințelor zilei respective, precum și neîndeplinirea lor, îi conduceau la neîncadrarea în planul divin, iar ca urmare, binecuvîntarea harului lui Dumnezeu nu putea să se reverse asupra lor.

Ca și contemporanii lui Isaia, profetul Habacuc se întreba: „Pînă cînd voi striga către Tine, Doamne, fără să-ascuți? Pînă cînd mă voi tînguî Tine, fără să dai ajutor?” Habacuc 1, 2. Răspunsul din partea lui Dumnezeu l-a obținut atunci cînd și-a ocupat locul său în angrenajul situațiilor și problemelor morale și sociale ale timpului și poporului din care făcea parte; atunci cînd și-a înțeles și îndeplinit datoria de străjer și veghetor peste casa lui Israel; atunci cînd, pe turn fiind, a fost re-

ceptiv soliilor lui Dumnezeu și le-a transmis celor ce aveau nevoie de ele; atunci cînd a luat cunoștință de proorocia divină ce conținea expresia voinței și a planurilor descoperite ale lui Dumnezeu și a ajuns să înțeleagă faptul că acea proorocie se încadra într-o vreme hotărîată.

Despre acea experiență el relatează: „M-am dus la locul meu de strajă, și stam pe turn ca să veghez și să văd ce are să-mi spună Domnul și ce-mi va răspunde la cererea mea. Domnul mi-a răspuns, și a zis: „Scie proorocia, și sapă-o pe table, ca să se poată citi ușor! Căci este o proorocie, a cărei vreme este hotărîată, se apropie de împlinire, și nu va minți; dacă zăbovește, așteaptă-o, căci va veni și se va împlini negreșit”. Habacuc 2, 1—3.

Sfînta Scriptură arată că fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui. Nașterea își are vremea ei, și moartea își are vremea ei; săditul (adică semănatul) își are vremea lui, și smulgerea celor sădite (adică recoltarea celor semănați) își are vremea ei. Tămăduirea își are vremea ei, și zidirea își are vremea ei. Orice lucru este frumos la vremea lui, căci Dumnezeu a sorocit o vreme pentru orice lucru și pentru orice faptă”. Ecl. 3, 1.2.3.11.17.

Intr-adevăr, în economia cerească totul se desfășoară după un plan. Acest fapt este bine reliefat în viața pămîntească a Domnului Hristos. Precum ne arată Sfînta Scriptură, Mintuitorul îl cunoștea în toate amănuntele și își încadra activitatea în prevederile lui. Pe cînd Se afla în Cana Galileii, Maria mama lui Isus, aștepta ca în acea împrejurare. Fiul ei să Se descopere ca Mesia, și să ia în stăpînire tronul lui David, proclamîndu-Se împăratul lui Israel. Deși lucrul acesta fusese stabilit în planul lui Dumnezeu și descoperit oamenilor, și așteptările Mariei ca de altfel ale tuturor erau îndreptățite pentru acel eveniment, nu sosise timpul. „Cuvintele Domnului Hristos: „Nu Mi-a sosit încă ceasul arătau că fiecare faptă din viața de pe pămînt a lui Hristos, era o împlinire a planului care exista din zilele vesniciei. Înainte ca El să vină pe pămînt se afla în

fața Sa planul desfășurat în toate amănuntele”. (H.L.L., 134). În timpul în care a trăit printre oameni, El era călăuzit pas cu pas de voința Tatălui. El nu s-a dat înapoi de a lucra la timpul hotărîit, și nici nu și-a pierdut răbdarea în a aștepta pînă la venirea timpului pentru efectuarea unei anumite lucrări.

Mai tîrziu Isus se afla în Perea. Acolo a primit rugămîntea de a Se duce de grabă la Betania pentru a restabili sănătatea lui Lazăr. Din motive bine cunoscute, El a mai zăbovit în localitate două zile. Apoi a zis: „Haidem să ne întoarcem în Iudea”. „Învățătorule”, I-au zis ucenicii, „acum de curînd căutați Iudeii să Te ucidă cu pietre, și Te întorci în Iudea?” Isus a răspuns: „Nu sînt douăsprezece ceasuri în zi? Dacă umblă cineva ziua nu se poticnește, pentru că vede lumina lumii acesteia”. Ioan 11, 7—9. „Acela care face voia lui Dumnezeu, care umblă pe drumurile prescrise de El, nu poate să se împiedice și să cadă. Lumina Spiritului călăuzitor al lui Dumnezeu îi va da o clară înțelegere a datoriei sale, și-l va conduce drept pînă la capătul lucrării lui. Dar dacă umblă noaptea se poticnește pentru că n-are lumină în el. Acela care merge pe o cărare aleasă de el singur, pe care Dumnezeu nu l-a chemat, se va poticni. Pentru el ziua se schimbă în noapte, și ori unde s-ar afla, nu este sigur”. (H.L.L., 514). „Haidem să ne întoarcem în Iudea” le-a zis Isus. Ca și ucenicii, Domnul Hristos stia ce ură aveau iudeii contra Lui. „Scopul lor era să-L omoare, dar planul acesta nu izbutise pentru că El mai avea cîțva timp rezervat. În acest timp, Isus avea garda ingerilor cerești; și... nu l se putea face nici un rău”. (idem 515).

Pe cînd se afla în curtea de afară a Templului, niște greci au spus lui Filip: „...am vrea să vedem pe Isus”. Ioan 12, 21. Cînd Domnul Hristos a luat cunoștință de dorința lor, a spus ucenicilor Săi: „A sosit ceasul...”. Ioan 12, 23. „Solia grecilor, preînchipuind adunarea neamurilor, a adus în mintea lui Isus, întreaga Sa misiune. Lucrarea mintuirii i-a trecut pe dinainte, din timpul cînd s-a făcut planul în ceruri, și pînă la moartea Sa care era acum atît de aproape... Hristos începuse să bea din cupa amărăciunii, Natura Sa pămîntească Se cutremura în fața părăsirii, cînd, după toate aparențele, urma să fie lepădat de Dumnezeu, cînd toți urmaii să-L vadă lovit bătut de Dumnezeu și în suferință. El Se cutremura la gîndul că va fi o priveștiște pentru lume, că va fi tratat mai rău decît un criminal și că va avea o moarte rușinoasă și dezonorantă. Prevestirea luptei Sale cu puterile întinericului, simțul grozavei poveri al nelegiuirii omenestii și a miniei Tatălui din cauza păcatului, făceau să slăbească duhul lui Hristos, și paloarea morții să se întindă pe fața Lui. În

cele din urmă tăcerea a fost ruptă: Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice?... Tată, izbăvește-Mă de ceasul acesta?... Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta!" (H.L.L. 611—613). Isus S-a supus voinței Tatălui Său și planului ce preve-

dea moartea Sa în locul călătorului de Lege, El a acceptat jertfa și a consimțit să fie purtătorul păcatelor lui. Ceasul pentru aceasta sosise, și El era gata să-l întîmpine. Dar nu numai pentru ființele cerești sau numai pentru Domnul Hristos exista un plan de lucru, ci

și pentru pămînteni, luați ca indivizi sau ca grupare de oameni. În planul cerului, ziua de patru sprezece Abib, una mie patru sute nouăzeci și unu înaintea erei noastre, prevedea ca fiii lui Iacob să pornească din valea Nilului spre țara făgăduinței. Ziua aceea cerea efectuarea unor lucrări. Și prin harul lui Dumnezeu ele s-au realizat la vremea lor. La curtea lui Faraon și în ținutul Madian, Moise a fost educat spre a purta răspunderea de conducător vizibil al acelei călătorii. Printr-un regim de lucru special, israeliții au fost ajutați să se desprindă de avantajele trecătoare ale ținutului Goșen, iar datorită desfășurării puterii providențiale, Faraon care mai înainte se pronunțase că nu va lăsa pe Israel să plece, până la urmă l-a izgonit cu plămădeala în postavă, înainte ca aceasta să se fi dospit.

Prigonitor... fără prihană

In epistola sa către Filipeni, cap. 3, versetele 5—6, apostolul Pavel face o scurtă caracterizare a experienței sale religioase din trecut. În rîndurile credincioșilor neamului său el nu ocupa o poziție neglijabilă, ci era unul din cei mai zeloși apologeți ai credinței și datinilor strămoșești ale lui Israel, cu o pregătire teologică remarcabilă. Autoportretul religiozității sale e schițat în cinci puncte:

- 1) din neamul lui Israel, seminția lui Benjamin, evreu din Evrei;
- 2) tăiat împrejur a opta zi;
- 3) în ce privește Legea, fariseu;
- 4) în ce privește rîvna, prigonitor al Bisericii;
- 5) cu privire la neprihănirea, pe care o dă Legea, fără prihană.

Un campion redutabil în cursa tenace pentru realizarea unei neprihăniri care să-l detașeze net de compatrioți și care să-i confere un drept la răsplătirile eterne ale cerului. În același capitol însă, în versetele următoare, el pune această neprihănire în legătură cu neprihănirea divină. Rezultatul e descumpănitor. Tot aurul moral pe care-l adunase cu grijă se dovedește un veritabil gunoi, o pierdere, o nimica, dacă evaluarea se face în lumina criteriilor lui Dumnezeu. Și atunci, în versetul 9, el se decide definitiv: „Să fiu găsit în El, nu avînd o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință”.

Să reflectăm o clipă asupra a două noțiuni integrate de apostol în raportul vieții sale de odinioară: „prigonitor” (al Bisericii, în ce privește rîvna) și „fără prihană” (cu privire la neprihănirea, pe care o dă Legea). Un prigonitor neprihănit? Drept cam ciudat vine. Ideea apare nu numai absurdă, ci de-a dreptul ridicolă, paradoxală, imposibilă, inconsistentă, nimicindu-se subit pe sine însăși. Dar adjectivele calificative enumerate pînă aici sînt insuficiente. Cea mai relevantă afirmație ce se poate face în legătură cu susținerea de mai sus e aceea că ea e primej-

dioasă. Prea zeloșii „neprihăniți” au pus adesea mina pe sabie spre a-și extermina neconformiștii. Cain e un prim tip de inchiizitor feroce în fața căruia orice alt mod de gîndire, mai cu seamă cel ce se încadrează fidel în învățăturile primite din cer, e intolerabil. Un sistem de neprihănire care zdrobește tot ce îl contrazice, îl deranjează sau îl estompează.

Istorisindu-i lui Agripa experiența trecutului său singeros, Pavel spune: „Și eu, ce-i drept, credeam că trebuie să fac multe lucruri împotriva numelui lui Isus din Nazaret, și așa am și făcut în Ierusalim. Am aruncat în temniță pe mulți sfinți. (Fapte 26,9.10). Cit de curînd se împliniseră cuvintele spuse de Mintuitorul: „... va veni vremea cînd, oricine vă va ucide, să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu” (Ioan 16.2).

Dorul după un nivel spiritual mai înalt e caracteristic celor ce vor să-L vadă pe Dumnezeu, iar o asemenea vie și continuă aspirație spre înălțimi e implantată și întreținută în suflet de Duhul lui Dumnezeu. Există însă și un zel ce nu pornește din Duhul Domnului. El e ambiția firii nerenăscute, neastîmpărată și nesaturată sete de a brava. Dacă acest soi de sfințire nu se observă, individul e teribil de rănit; el face mai departe eforturi zgomotoase pentru ca opinia publică să-l remarce. Există totuși și ființe sincere, bine intenționate, care vor să moștenească cerul și cred cu tărie principiile adevărului, dar care n-au reușit a se desprinde de o dispoziție neidurătoare, drastică față de cei nespirtuali, fie ei reali sau presupuși. Ei ar cere să cadă foc din cer peste „samaritenii” strecurați în comunitate și nediscuțați de comitet, sau ar scoate sabia ca să taie urechea celor credincioși care nu-L iubesc des-
tul pe Isus.

Va cîștiga Biserica în acest fel? Înțelegeți-l bine pe Pavel: el a fost așa, tabloul e retrospectiv și e considerat de tristă amintire. Neprihăniții prigonitori nu sînt cituși de puțin neprihăniți, dar sînt veritabili prigonitori, ei au o haină, dar e haina lor proprie, cu totul improprie pentru cer. Numai dreptatea lui Hristos îi va schimba. Ea le va înnoi inima după chipul Omului durerii și-i va ajuta să unească „cu evlavie dragoste de frați, cu dragostea de frați iubirea de oameni”. (2 Petru 1.7).

pastor

Radu Ștefan

Despre acel eveniment, Spiritul Profetic vorbește în felul următor: „Ca și stelele în vastul circuit al drumului rînduit lor, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă nici întîrziere. Prin simbolurile marelui întunecimi și a cuptorului fumegînd, Dumnezeu descoperise lui Abraam robia lui Israel în Egipt și declarase că timpul răminerii lui acolo va fi de patru sute de ani. „... Pe urmă” zise El, „va ieși de acolo cu mari bogății”. Gen. 15, 14. Impotriva acestui cuvînt a luptat în zadar toată puterea mindrului rînduit a lui Faraon. Tocmai în ziua aceea, rînduită de făgăduința lui Dumnezeu, toate oștile Domnului au ieșit din țara Egiptului”. Exod 12, 41. Tot astfel a fost hotărît în sfatul ceres ceasul primei veniri a Domnului Hristos. Cînd marele orologiu al vremii a indicat ceasul acela, Isus S-a născut în Betleem. Providența divină îndrumase mișcările națiunilor, cum și torantul impulsului și influențelor omenesți pînă cînd lumea era maturizată pentru venirea Mintuitorului”. (H.L.L. 25—26).

Pentru făpturile Sale și pentru familia umană, Dumnezeu a avut întotdeauna numai planuri bune. „Eu știu gîndurile, pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gînduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde”. Inșă, în același timp, altele erau intențiile potrivnicului a tot binele. Ca și pe vremea ieșirii din Egipt a fiilor lui Iacob, cînd prin Faraon a intenționat să zădărnicească planul cerului, tot astfel, la o anumită dată, prin Haman, Satana a urmărit „să nimicească să omoare și să piardă pe toți Judeii, tineri și bătrîni, prunci și femei, și anume într-o singură zi, în ziua a treisprezecea a lunii a douăsprezecea, adică luna Adar”. Estera 3, 13. În practica timpului și a locului respectiv, o hotărîre odată luată nu mai putea fi anulată.

Și totuși, genocidul trebuia oprit. O acțiune operativă trebuia în-

treprinsă. Ziua aceea o cerea cu insistență. Pentru ea Dumnezeu pregătise o persoană în mod special. Estera fusese chemată la existență și adusă în casa lui Xerxe pentru ziua când trebuia să mijlocească în folosul poporului ei. Când a sosit timpul acela, prin Mardohheu, Dumnezeu a cerut Esterei să intervină pentru viața poporului căruia îi aparține. În susținerea cererii prezentate, Esterei i s-a arătat că tocmai pentru lucrul acela a fost investită cu influența de care dispunea. Ea a înțeles chemarea momentului și a consimțit să se încadreze în planul ceresc aducându-și contribuția la realizarea lui.

Ziua și lucrul respectiv cereau curaj, tact și jertfire de sine. Estera și-a dat seama că lucrul ei depășea disponibilitățile omenească. Ea știa că dacă Dumnezeu nu va lucra în favoarea poporului Său, eforturile proprii nu aveau să fie încununate de succes. De aceea și-a luat timp de a comunica cu Dumnezeu, izvorul înțelepciunii și tăriei sale. Mai mult: în puterea smereniei ce o caracteriza, ea a cerut fraților ei să o susțină înaintea lui Dumnezeu. „Rugați-vă și postiți pentru mine”, a fost rugămintea ei sinceră. Situația creată, a unit simțămintele tuturor și Dumnezeu a răspuns rugăciunilor și cererilor lor stăruitoare. Ziua și împrejurarea respectivă au rămas înscrise în istoria sacră, ca o mărturie, atât a unui minunat răspuns

să cunoască și ar fi luat seama la lumina pe care i-o trimisese cerul, ar fi putut să stea ca împărăteasă a națiunilor, și liber în puterea dată lui de Dumnezeu. De pe zidurile lui, porumbelul păcii ar fi zburat la toate națiunile pământului, și ar fi fost diadema plină de slavă a lumii. Inșă, nobila misiune ce-i fusese dată, a fost pierdută, datorită nelegiuirilor făptuite în mod deliberat, fapt pentru care se afla în primejdia pierzării și ruinii sale veșnice. Către încheierea timpului lui de har, Domnul Hristos Inșus i a coborât să-l cerceteze, oferindu-i o nouă posibilitate de îndurare. Dar mândria fariseică, fățarnicia, gelozia și răutatea, au zădărnicit eforturile depuse de Isus.

Ierusalimul fusese copilul grijii Sale iubitoare, și după cum un părinte duios plînge după un fiu rătăcit, tot astfel și Isus plîngea pentru cetatea cea iubită. Când pentru ultima dată s-a apropiat de cetate, Isus a plîns pentru ea zicînd: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile, care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sînt ascunse de ochii tăi”. Luca 19,42. Cu toată durerea sufletească de care era cuprins, văzînd împietrirea inimii lor în cele mai importante și hotărîtoare momente ale existenței lor, Isus Se întreba: „Cum aș putea totuși să te părăsesc? Cum aș putea să te las să umpli paharul nedreptății tale? Cum aș putea să te dau distrugerii?” Mîntuitorul știa că un singur suflet este de o așa mare va-

vărămașii tăi te vor înconjura cu șanțuri, te vor împresura, și te vor strînge din toate părțile; te vor face una cu pămîntul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea cînd ai fost cercetată”. Luca 19,43-44. Cit de amare au fost zilele anilor șaptezeci ai erei noastre, cînd cuvintele Domnului Isus și-au găsit împlinirea lor literală!

Experiența cetății iubite constituie o învățătură pentru întreaga familie omenească. Pentru fiecare păcătos, Domnul Hristos a fost făcut de Dumnezeu „înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare”. 1 Cor. 1,30. Prin predicarea Evangheliei El trebuie astfel prezentat oricărei ființe omenești. Îndeplinind această lucrare apostolii sfătuiau pe ascultătorii lor interesați în problemele mîntuirii: „Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa ca să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu. Căci El zice: 'La vremea potrivită, te-am ascultat, în ziua mîntuirii, te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mîntuirii'. 2 Cor. 6,1-2.

Pe noi, ca și pe credincioșii din toate timpurile, Dumnezeu ne cheamă astăzi la o viață nouă în Hristos Isus. Avem nevoie să fim născuți din nou. Trebuie să ne întoarcem la iubirea cea dintîi. Păcatul a amorțit sensibilitatea și a vestejit conștiința multora. Vederile lor s-au întunecat așa că nu mai pot privi lucrurile în adevărata lor perspectivă. Cele vremelnice i-au fascinat așa de mult încît chemarea cerului și-a pierdut puterea în viața lor. Astăzi este nevoie de o nouă ungere de sus, de un nou botez cu Duhul Sfînt. Aceasta este singura nădejde a multora dintre membrii bisericii.

Avem nevoie de o nouă și vie experiență spirituală și de rugăciuni stăruitoare spre a fi înzestrați cu putere de sus spre a vesti solia revenirii în slavă a Domnului Hristos. Această vesteire a fost încredințată bisericii Sale spre a fi proclamată prin strigătul cel tare al îngerului al treilea. Aceia a căror credință și al căror zel stau în raport direct cu cunoștința lor despre adevăr, vor arăta credințioșia lor față de Dumnezeu prezentînd solia în toată puterea ei mîntuitoare și sfințitoare tuturor celor cu care vin în contact.

Către fiecare dintre noi pana inspirată scrie: „Astăzi trebuie să vă predați lui Dumnezeu, pentru ca El să facă din voi vase de cinstire, demne pentru serviciul Său. Astăzi să vă predați lui Dumnezeu ca să fiți goliți de egoism, de invidie, de gelozie, de bănuială rea, de ceartă și de orice lucru care L-ar dezonora. Astăzi să aveți vasele curățite ca să fiți pregătiți pentru

din partea lui Dumnezeu la rugăciunile smerite și unite ale copiilor Săi, cit și a unei bune lucrări împlinită la vremea potrivită și în armonie cu cerința zilei aceleia. Pe această cale, intențiile celui rău au fost zădărnice și viața unui popor a fost salvată.

Cu totul deosebit au stat lucrurile cu locuitorii Ierusalimului din timpul cînd Isus Iși desfășura activitatea pămîntească. Ei n-au cunoscut vremea și cerința zilei în care se aflau. Dacă Ierusalimul ar fi primit ceea ce era privilegiul lui

loare, încît în comparație cu el, lumile sînt fără însemnătate. Dar acolo era în primejdie întreaga familie a lui Iacob. Aceasta făcea ca mîhnirea lui Hristos să fie fără margini. În acea zi, dacă Ierusalimul ar fi vrut numai să se pocăiască, încă nu era prea tîrziu. Dar cînd soarele care se grăbea să apună avea să treacă dincolo de orizont, ziua de har a Ierusalimului era sfîrșită.

Văzînd cum avea ultimă ocazie era nesocotită, Isus a continuat: „Vor veni peste tine zile, cînd

(continuare în pag. a 12-a)

Fr. E. LUDESCHER din nou printre noi

Între 24 martie și 4 aprilie a.c. fratele E. Ludescher, președintele organizației adventiste Diviziunea Euro-Africa, s-a aflat iarăși printre noi. Vizita dînsului în diferite Comunități a constituit o nouă ocazie ce i se oferea, pentru a înțelege și cunoaște mai bine aspectele vieții noastre religioase și sociale.

Simțămîntele sale cu privire la vizita sa ne-au fost exprimate în scris în rîndurile ce urmează, pe care le publicăm în aceste pagini.

Sufletul îmi este, plin de o sinceră bucurie și de o recunoștință profundă față de Dumnezeu pentru lucrarea ce prin conducerea Duhului Său Cel Sfînt se aduce la îndeplinire în România. Ceea ce mă impresionează profund de fiecare dată cînd vizitez Comunitățile Adventiste din România este atmosfera spirituală și frățească care le caracterizează. Biserica ocupă primul loc în viața membrilor și a lucrătorilor noștri și toți nu au decât o dorință, aceea de a vedea creșterea și împlinirea lucrării Sale.

Călătorind prin țară, am vizitat cu bucurie și satisfacție un număr frumos de Comunități din diferite regiuni. La Tîlgănești, de pildă am vizitat două Comunități adventiste cu mai multe sute de membri. Acesta este un lucru extraordinar.

Frații care poartă răspunderea la Uniune au întocmit programul într-un mod foarte util și eficient, căci aceasta mi-a îngăduit să vizitez sediile Conferințelor și să mă întilnesc practic cu pastorii în fiecare Conferință. Am putut constata că lucrarea este pretutînde

bine organizată din punct de vedere administrativ, că alegerile în Comunități se fac în armonie cu rînduielele în vigoare, și că activitatea conducerii este îndreptată într-o direcție spirituală, esențială în lucrarea noastră.

O experiență extraordinară pentru mine a fost vizita din Comunitatea Matca. Nu voi uita niciodată această vizită, întilnirea cu frații și surorile noastre din această comună care contribuie la construirea capelei lor. De pe acum mă bucur cu sinceritate de privilegiul pe care-l voi avea de a participa la inaugurarea acestui locaș de cult în luna ianuarie 1983. Această lucrare precum și altele, sînt o mărturie vie despre zelul și dragostea fraților și surorilor noastre pentru lucrarea Domnului.

Toate activitățile dovedesc că biserica noastră se bucură de o deplină libertate în România.

Impresia pe care cel ce vizitează Comunitățile noastre o capătă este că acestea sînt bine organizate și structurate după rînduielele manualului Comunității. Totdeauna vor fi mici nuanțe de la o țară la alta; lucrul acesta este normal, căci trebuie să ținem seama de contextul istoric și de unele condiții de viață.

Doresc să încurajez pe pastorii, predicatorii și angajații lucrării să rămînă credincioși chemării lor și să considere locul unde își îndeplinesc lucrarea ca fiind acela pe care Dumnezeu l-a ales pentru ei pe calea comitetelor. Locul cel mai bun pentru noi este totdeauna acela unde Domnul dorește să ne aibă. Păstorul credincios va rămîne acolo unde se găsește turma lui, oricare ar fi împrejurările și evenimentele care ar putea avea loc. Lucrul acesta caracterizează pe păstorul credincios și consacrat. Exemplul proorocului Iona ne arată lucrul acesta foarte lămurit. Dacă Domnul dorește ca noi să ne îndeplinim lucrarea la Ninive, ou trebuie să căutăm să mergem la Tars. Adesea avem planurile noastre cu privire la noi și nu ținem seama de planurile lui Dumnezeu în această privință. Să ne amintim de cuvintele lui Saul din Tars pe drumul Damascului cînd Domnul dorea să-l îndrume către Ierusalim și Golgota: „Doamne, ce vrei să fac?”

Îngăduiți-mi să vă urez tuturor fraților care poartă răspunderea lu-

crării în România, precum și lucrătorilor și scumpilor noștri frați membri ai Comunităților, cele mai bogate binecuvîntări din partea Domnului. Doresc a vă îndemna să căutați unirea credinței și a Duhului și fiecare dintre voi să vă amintiți de cuvintele din Zaharia 4, 6, cuvinte adresate lui Zorobabel: „Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor”. Să îndeplinim condițiile pentru realizarea acestei făgăduințe a Domnului! Totdeauna sînt încurajat prin cuvintele din Ps. 133 unde ne este arătat lămurit în ce condiții revărsă Domnul asupra copiilor și slujitorilor Săi binecuvîntări imbelșugate.

Trebuie să vă mărturisesc că lucrarea din România ocupă un loc important în inima mea. Nu voi înceta să mă rog pentru voi toți, și, totdeauna cu o bucurie deosebit de mare și cu o adevărată plăcere, voi reveni pentru a mă închina împreună cu voi Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos. A Lui să fie slava acum și în veșnicie!

Cu toată sinceritatea,
al vostru frate în Isus Hristos

E. Ludescher

CUM CERE ZIUA ACEEA

(urmare din pag. a 11-a)

primirea Ploii Tirzii, ... Astăzi datorita voastră este să vă predați sufletele lui Hristos spre a fi pregătiți pentru reinsuflețirea de la fața Domnului”.

„Cea mai mare nevoie a lumii de astăzi și a bisericii lui Dumnezeu este nevoia de bărbați care să nu se lase cumpărați sau vinduți și care în adîncul sufletului lor sînt sinceri și onești, bărbați care nu se tem a numi păcatul pe numele său adevărat; bărbați a căror conștiință se îndreaptă spre datorie ca și acul magnetic către poli; bărbați care vor sta pentru dreptate chiar dacă s-ar năruți cerul. Un asemenea caracter nu este rezultatul unei întîmplări, el nu se formează mulțumită unor deosebite favoruri sau daruri ale providenței. Un caracter nobil este rezultatul stăpînirii de sine, al supunerii naturii celei de jos față de cea de sus, al predării eului în slujba iubirii față de Dumnezeu și față de oameni“ Ed. 52.

Profetul Osea ne sfătuiește pe fiecare dintre noi: „Este vremea să căutăm pe Domnul, ca să vină, și să vă ploaie mîntuirea“. Osea 10,12.

Pastor
M. Chițu
Consilier Uniune

INDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚĂ ÎN CARTEA CALEA CĂTRE HRISTOS

(urmare din pag. a 8-a)

„scurtă”, marile subiecte ale minții nu pot fi cuprinse de cei ce suferă de „miopie” spirituală; sau nuanța fină a adevărilor nu poate fi discernută de cei ce suferă de un „daltonism” al minții; sau, ca în „strabism”, omul nu poate privi cu amândoi ochii spre Dumnezeu, și atunci este copleșit de descurajare. Poate că unii sînt conștienți de boala vederii lor, și mulți se roagă: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale”. Ps. 119, 18. Dar adesea ni se va spune, asemenea Fariseilor ruinați de mindrie: „Dacă ați fi orbi, le-a răspuns Iesus, n-ați avea păcat. Dar acum ziceți: „Vedem”. Tocmai de aceea păcatul vostru rămîne”. Ioan 9, 41.

Este nevoie de rugăciune fierbinte pentru toți aceștia, rugăciune asemenea lui Elisei: „Doamne, deschide-i ochii să vadă!” (2 Imp. 6, 17). Și apoi apelul cel călduros: „O, tu, care te îndoiești și tremuri, privește în sus, căci Hristos trăiește pururi ca să mijlocească pentru noi”. (p. 55).

Este nevoie de o pildă statornică de credință: „Planul lui Dumnezeu este ca toți cei care sînt pătași ai marelui răscumpărări să lucreze pentru El. Spiritul de pietate al creștinilor formează măsura de conduită după care oamnenii lumii apreciază Evanghelia. Încercările suportate cu răbdare binecuvîntările primite cu mulțumire, blîndețea, amabilitatea, mila și iubirea, practicate zilnic sînt luminătorii care luminează înaintea lumii prin caracterul lor și arată contrastul față de întunericul care pornește din egoismul inimii fidești”. (P. P. 142).

Atunci putem invita pe oameni să facă ei înșiși demonstrația hotărîtoare: „Există o dovadă care este la îndemîna tuturor — atît a celor cultivați, cît și a celor mai neînvățați — și anume dovada experienței. Dumnezeu ne invită să experimentăm pentru noi realitatea Cuvîntului Său, adevărul făgăduințelor Sale. El ne îndeamnă să „gustăm și să vedem ce bun este Domnul”. (Ps. 34, 8). p. 114.

De ce atît de mult interes pentru „o privire”? Experiența îndreptării nu are loc în lăuntru meu. E zadarnic să caut în mine să urmăresc realizarea ei. Trebuie să pri-

vesc la Dumnezeu. Trebuie să înțeleg cum mă privește El. „Da, nu trebuie decît să vezi că Dumnezeu este sprijinul tău” (p. 55). Să vezi că El este de partea ta... Ce taină a credinței și iubirii: să privești spre Tatăl prin Fiul, și să poți spune: Cum este Fiul, așa este și Tatăl! Tatăl să privească la mine prin Fiul, și să poată spune: Cum este Fiul Meu, așa este și păcătosul care crede în El! Iată de ce viața stă într-o privire, care înseamnă credință.

2. „Să se întorcă de la întuneric la lumină”

Acela care a fost condus să vadă slava cerească nu mai poate suporta să rămînă în întuneric. Este numai drept că „nu este suficient a-ți da seama, ci a și înțelege bunățatea plină de iubire a lui Dumnezeu, să vezi bunăvoința și gingășia părintească a caracterului Său”. Exemplul lui Balaam, „omul cu ochii deschiși”, dar care nu a arătat „nici o întoarcere de la scopurile lui, nici o scribă față de ceea ce este rău” (p. 22), este cutremurător. De aceea solia slujitorilor Evangheliei este: „Întoarceți-vă la Dumnezeu” (Fapte 3, 19). Petru arată aici că întoarcerea către Dumnezeu este pocăința.

„Dar tocmai aici, în acest punct, mulți pot greși și de aceea nu mai ajung să primească ajutorul pe care Domnul Hristos dorește să li-l dea”. (p. 24).

Ce anume se întîmplă că mulți „nu mai ajung” la această hotărîtoare întoarcere către Dumnezeu? Ca una care cunoștea atît de bine sufletul omenesc în împotrivirea, sa față de nepopulara chemare la „pocăință”, serva Domnului enumeră o serie de reacții negative, adesea întîlnite și de noi: „Sînt mulți aceia care gîndesc că nu sînt destul de buni pentru a veni la Domnul Hristos. Aștepti să devii mai bun prin propriile tale eforturi?... Noi trebuie să venim la Hristos așa cum sîntem”. (p. 29). „Cei care susțin că Dumnezeu este prea bun ca să arunce afară pe cineva, să privească la Golgota”. (p. 30). „Adesea, cei care nu doresc să vină la pocăință, se scuză spunînd despre cei ce mărturisesc a fi creștini: „Eu sînt tot așa de bun ca și ei”... Dar păcatele și defectele altora nu pot fi o scuză pentru nimeni... Fiul cel nepătat al lui Dumnezeu ne-a fost dat ca exemplu”. (p. 30). „Feriți-vă de o îndelungată aminare. Nu lăsați la o parte lucrarea de părăsire a păcatelor și căutarea curăției inimii prin Domnul Hristos. În aceasta au greșit mii și mii de oameni, spre pierzarea lor veșnică”. (p. 30, 31)

Pentru cei care privesc cu ușurătate păcatul, citim: „Păcatul, oricît de mic ar fi considerat el, nu poate fi îngăduit decît cu primejdia pierderii veșnice. Ceea ce nu ajungem să biruim în viața noastră, lucrul acela ne va birui el pe noi, și va lucra la pierderea noastră veșnică... Să nu considerăm păcatul decît ca fiind ceva neînsemnat”. (p. 31).

Și o avertizare solemnă: „Fiecare act de călcare a poruncilor, fiecare neglijare sau respingere a harului lui Hristos, are urmări asupra celui în cauză; aceasta înseamnă împietrirea inimii, slăbirea voinței, întunecarea înțelegerii, și nu numai că te face mai puțin dispus, dar și mai puțin capabil a te supune blîndelor îndemnuri ale Duhului Sfînt al lui Dumnezeu”. (p. 31, 32).

Ar fi greu să ne oprim, să nu cităm mai departe, căci fiecare propoziție este plină de putere, și atît de potrivită în acele momente de impas dintre recunoașterea adevărului de către cineva și hotărîrea sa de a trece de partea adevărului: „Mulți caută să liniștească conștiința lor trezită, cu gîndul că ei pot schimba cursul vieții lor rele atunci cînd doresc acest lucru... Dar orice îngăduință păcătoasă adîncește aversiunea sufletului față de Dumnezeu”. (p. 32).

Și, în sfîrșit, „mulți acceptă religia numai cu mîntea, o formă a sfințirii, pe cînd inima nu este curată... Numai o falsă speranță și nimic mai mult, va fi ruina voastră”. (p. 33).

Ce tărie este în aceste scurte propoziții! Nu numai că ele descoperă zădărnicia tuturor motivelor firești, nu numai că ele luminează, ca un fulger, greșeala de gîndire a împotrivirii și rezultatul tragic al nepocăinței, dar ele încurajează sufletul să iasă din șovăiala sa și să păsească cu încredere, căci brațe veșnice stau gata să-l susțină!

În punctul acesta ar trebui să se concentreze mai mult eforturile slujitorilor Evangheliei. Întotdeauna ei nu s-au mulțumit cu o prezentare exactă și rece a celor două căi: ci ei „îi rugau fierbinte să se întorcă la Tine”. Neem. 9, 26. Cu durere vedem adesea aceleași scuze care ascund străvechea ostilitate a firii față de pocăință. Asemenea Domnului, sîntem mîhniiți să vedem cum Satana își înzecește atacurile chiar asupra celor pe care dorim să-i smulgem din stăpînirea întunericului. Omul trebuie ajutat să devină conștient de această im-

potrivire disperată, și adus acolo încît să implore: „Întoarce-mă Tu, și mă voi întoarce, căci Tu ești Domnul, Dumnezeul meu!” (Ier. 31, 18).

Desigur, nu noi sintem cei care ducem lupta. În cel mai bun caz, noi nu facem decît să invităm pe oameni să se alieze cu Cel Atotputernic. Căci, „Ori de cite ori aceștia depun eforturi pentru a produce o reformă în viața lor dintr-o dorință sinceră de a face ceea ce este drept, ceea ce determină la aceasta este tot puterea lui Hristos. O influență mai presus de cunoașterea lor lucrează asupra sufletului, conștiința este trezită, iar viața acestora devine mai bună. . . Păcătosul se poate opune acestei iubiri divine el poate refuza să se lase atras de Hristos; dar dacă el nu se va opune, atunci el va fi atras de Hristos; înțelegerea Planului de Mintuire îl va conduce la piciorul crucii în adîncă pocăință de păcatele sale, care au pricinuit suferințele Fiului cel mult iubit al lui Dumnezeu. Această voință divină care lucrează asupra lucrurilor din natură vorbește și inimilor oamenilor, dînd naștere în flința lor unei dorințe inexprimabile după ceva ce lor le lipsește. Lucrurile firii, ale păcatului, nu-i mai satisfac. Duhul lui Dumnezeu îi îndeamnă mereu să caute numai acele lucruri care le pot da pace și liniște — harul lui Hristos, bucuria sfințirii”. (p. 25, 26).

O, Domnul să ne dea cît mai des bucuria ca sub ochii noștri, în miinile noastre — unelte nevrednice ale harului Său — să se desfășoare cea mai măreață minune, singurul lucru care este și pentru El minune, și anume **pocăința!** Să deschizi ochii orbilor, să-i porți prin frumusețea caracterului Mintuitorului, să dai la o parte cu delicatețe, dar siguranță, orice piedică, să aduci pe păcătos în locul cel mai aproape și cel mai bun de mintuire, să vezi cum pe fața lui Isus Hristos strălucește lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu, să auzi osanalele îngerești pentru găsirea celor pierdute — ce răsplată mai măreață ar putea fi pentru inima îngrijorată și ochii înlăcrimați ai celui chemat să fie „slujitor și martor”? Să vezi pe fețele acestor viitori cetățeni ai cerului anticiparea bucurioasă a slavei viitoare — ce încurajare mai bună? Mulțimea de îndemnuri și învățăturile potrivite își vădese rodul, și acum „stau mut, nu deschid gura, căci Tu lucrezi” (Ps. 39, 9) Mireasa Marelui divin capătă un nou membru, dar prietenul mirelui... se bucură foarte mult, cînd aude glasul mirelui; și această bucurie, **care este a mea**, este deplină”. (Ioan 3, 29).

Pastor
Ioan Stoiu

ÎNVĂȚĂ-NE SĂ NE RUGĂM

„Piinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi”.

În studiul nostru al Rugăciunii Domnești, luăm acum în considerație a doua parte care are de-a face cu noi și cu nevoile noastre zilnice. Prima parte a rugăciunii model a tratat Numele, Împărăția și voia lui Dumnezeu, adică: Numele Lui trebuie să fie sfînt, Împărăția Lui trebuie să fie întemeiată, și Voia Lui trebuie să se împlinească. Cînd, în felul acesta, lucrurile lui Dumnezeu devin prima noastră preocupare, putem cere cu încredere ca și propriile noastre nevoi să fie împlinite. Cei care renunță la sine, și consacră totul lui Dumnezeu, devin membri ai familiei cerului, și toate cele din casa Tatălui lor le aparțin. Tezaurile vaste ale cerului sînt deschise fiilor lui Dumnezeu. Făgăduința este că: „dacă voi sinteți ai lui Hristos”, „toate lucrurile sînt ale voastre”. 1 Cor. 3,23, 2,1

Astfel, cu credință și încredere, noi ne rugăm: „Piinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi”. Piinea, pentru că susține sănătatea fizică, este o nevoie zilnică. Alte nevoi pot fi îndestulate odată pentru totdeauna, sau la diferite ocazii, dar hrana pentru susținerea organismului trebuie să fie procurată în fiecare zi. Cuvîntul din limba greacă, tradus aici cu: „în fiecare zi”, nu se mai întîlnește nicăieri în Biblie. El înseamnă piinea necesară, sau esențială. Alte traduceri, zic: „Dă-ne nouă astăzi, piinea noastră necesară”. Aceasta este redarea din Proverbe 30,8: „nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție, dă-mi piinea care-mi trebuie”. Deci noi cerem porția care ni se cuvine. Un renumit învățat grec, afirmă că cererea este pentru „piinea suficientă spre a ne susține și păstra”.

Noi cerem în mod virtual, ca să ni se procure în fiecare zi, hrana, pe care nevoile zilnice o cer. Noi cerem de la Marele nostru Binefăcător, acea cantitate și calitate de hrană necesară pentru menținerea unui maximum de sănătate și de putere, prin care putem să gloriificăm în cel mai înalt grad pe Dumnezeu, și putem să servim pe

semenii noștri. Rugăciunea subînțelege îndestularea **nevoilor** noastre zilnice și nu a **dorințelor** noastre zilnice. Adesea există o mare deosebire între ceea ce avem nevoie și între ceea ce dorim. Dumnezeu cere ca noi să ne rugăm iar El ne-a făgăduit că ne va procura piinea necesară nouă, și aceasta pentru ziua de astăzi.

Cererea noastră este făcută pentru o cantitate redusă, raportîndu-se la nevoile actuale. Dumnezeu nu făgăduiește nici belșug și nici supraabundență. Adevărul acesta este ilustrat cu putere prin parabolele cu omul bogat și săracul Lazăr și cu țarina bogatului. Viața adevărată nu constă în belșugul posesiunilor pămîntești. Ni se dă îndemnul să fim mulțumiți cu ce avem, pentru că „evlavia însoțită de mulțumire este un mare cîștig”. „Prea mult”, este adesea mai primejdios decît „prea puțin”. Clement din Alexandria, învățat vestit din antichitate, compară averea unui om, cu ghetele lui. Acesta, trebuie să se potrivească exact pe picioarele lui, deoarece, dacă sînt prea largi devin incomode și supărătoare, iar dacă sînt prea strîmte produc durere și devin insuportabile. Ceea ce dă Dumnezeu trebuie să fie folosit spre slava Lui, și nu pentru a fi risipit. Apetitul și poftele nu ar trebui să fie satisfăcute, iar extravaganta nu este justificată niciodată la un creștin.

„Strîngeți fărâmiturile care au rămas, ca nimic să nu se piardă”, se aplică și la gospodinele creștine, la terminarea fiecărei mese, tot așa de bine ca și ucenicilor care erau de față la săturarea mulțimii pe malul mării Galileii. Risipa este o dovadă că nu reținoaștem pe Dumnezeu ca Marele Dătător. Înțelegerea că nimic din ceea ce ni se dă, nu ni se cuvine, va naște mulțumiri pentru tot ceea ce primim și ne va determina la o mai bună păstrare a tuturor resurselor.

Nu avem făgăduința că și nevoile de mîine, ne vor fi îndestulate tot astăzi, pentru că hrana dată este numai pentru o nevoie prezentă. Multe din nevoile vieții sînt atit pentru viitor, cît și pentru prezent. Casele și mobilierul din ele

nu au nevoie să fie zilnic înnoite, îmbrăcămintea, cărțile și alte obiecte care sînt folosite astăzi, vor fi folosite și mâine. Cunoștința cîștigată astăzi, ne va servi și în viitor. Dar hrana servește o nevoie temporară, și aceeași calitate și cantitate de hrană consumată astăzi, trebuie să fie folosită și mâine, și tot așa, zi după zi, în tot cursul vieții. Noi nu ne putem folosi astăzi de hrana pentru mâine; și de aceea, nu avem nevoie de ea, pînă nu începe ziua de mâine. Limitînd cererea la nevoile zilnice, se naște în noi o încredere și o dependență copilărească. După cum un copil depinde de părinții săi pentru hrana zilnică, fără să se îngrijească de ziua de mâine și de nevoile lui, și fără să se teamă că i-ar putea lipsi cele necesare, tot așa și creștinul, prin cererea sa, dovedește aceeași încredere iubitoare în Tatăl său ceresc, și dependența lui de bunătatea lui nesfîrșită.

Cea mai bună ilustrație a planului lui Dumnezeu de a procura hrană pentru nevoile zilnice, a fost dată în căderea zilnică a manei din pustie. Unul din instinctele firii omenestii, este să adune pentru viitor, și unii israeliți au încercat să adune mai multă mîna decît era necesară pentru ziua aceea. Mana adunată peste ce era necesar, adică pentru a doua zi, s-a strîcat înainte de a veni ziua următoare. Numai în ziua a șasea, sau ziua pregătirii, trebuia să se adune și pentru nevoile zilei următoare, pentru că în Sabat nu cădea această pîine cerească. Și ea trebuia să fie mîncată în Sabat, ca și în celelalte zile. Cei care lucrează cu sîrguință în cursul celor șase zile ale săptămîinii, vor fi în stare

să adune hrană suficientă, ca să facă față nevoilor vieții pentru toată săptămîna.

Natura este plină cu exemple despre grija zilnică a lui Dumnezeu pentru creaturile Sale. Cu excepția omului, nici o ființă vie nu pare că se îngrijește de nevoile zilei de mâine. În domeniul animal și vegetal există cea mai mare încredere că nevoile de mâine vor fi împlinite cînd va veni ziua respectivă. În lumea naturală nu există agitație și minie pentru teama că viitorul le va aduce foame și moarte. Isus S-a folosit de ilustrații din natură ca să imprime lecțiile Sale de încredere în dragostea și grija Tatălui ceresc pentru copiii Săi. El a spus ucenicilor Săi să privească la păsările cerului și să nu se îngrijoreze de ceea ce vor mîncea, sau bea, sau se vor îmbrăca, deoarece „Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sînteți voi de mai mult preț decît ele?“, i-a întrebă El. Apoi i-a invitat să se uite la crinii de pe cîmp, la felul cum cresc, și a adăugat: „nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Mat. 6,26-30.

Animalele și păsările nu așteaptă ca Dumnezeu să pună hrana în gurile lor. Cu bucurie și cu energie ele își fac partea — de a aduna hrana, pe care El cu atîta îmbelșugare le-o oferă. Vrăbiile nu sînt leneșe. Ele sînt ocupate toată ziua adunînd hrana lor pentru ziua aceea, dar sînt fericele și încrezătoare cînd o adună. Leneșul nu poate găsi scuză în natură pentru lenea lui. „Du-te la furnică, leneșule; uită-te cu băgare de seamă la căile ei, și înțelepțește-te“, spune Solomon. Prov. 6.6. Multe păsări imigrează, cu ocazia anumitor anotimpuri, spre locurile, unde hrana

necesară poate să fie procurată zilnic. Multe animale adună și înmagazinează vara hrana care va fi necesară în cursul iernii. Creatorul oferă mai mult decît este necesar, în timpul secerișului, chiar pentru scopul acesta, pentru că nevoile zilnice ale oamenilor și animalelor să poată fi îndestulate.

Domnul așteaptă ca omul să aibă cel puțin tot atît bun simț ca păsările și animalele, și să-și procure în timpul secerișului hrană destulă pentru lunile de iarnă. Acest fel de procurare pentru viitor, nu este contrar celei de a patra cereri din Rugăciunea Domnească. Într-adevăr, aceasta este singura cale a lui Dumnezeu de a procura pîinea noastră zilnică. Persoana care caută zilnic pe Dumnezeu și cere putere pentru a-și cîștiga pîinea zilnică, în sudoarea frunții sale, va avea și o bună folosire a ceea ce a cîștigat. Un proverb zice: „Noi ridicăm spre cer miinile noastre goale, și Dumnezeu pune lucrul în ele“. De aceea, rugăciunea pentru pîinea zilnică, nu este în contradicție cu aprovizionarea de hrană în timpul belșugului, pentru timpul de lipsă. Isosif a fost îndrumat în mod divin să adune grîu în anii de belșug ai Egitului, ca să poată face față nevoilor națiunii, în timpul celor șapte ani de foamete. Faptul că rugăciunea subînțelege că pîinea cea de toate zilele trebuie să fie procurată printr-o muncă rodnică, este dovedit prin aceea că ceea ce primim fără muncă nu este al nostru. Noi cerem ca să ni se dea „pîinea noastră zilnică“.

Marele Dătător

Această cerere recunoaște pe Dumnezeu ca Marele Dătător al tuturor darurilor menite să îndeplinească nevoile noastre. „Și Dumnezeu meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Hristos Isus“, Filip. 4,19. Tatăl nostru ceresc este nesus de bogat și în mod desăvîrșit în stare să îngrijească de copiii Săi. Solia Lui către noi este: „Incede-te în Domnul și fă binele, astfel tu vei locui în țară, și într-adevăr vei fi hrănit“. Ps. 37,3 trd, engl. Oamenilor care umblă pe căile dreptății, le este făcută făgăduința: „I se va da pîine, și apa nu-i va lipsi“. Is. 33,16. Dumnezeu asigură pe poporul Său, că „ei nu rămîn de rușine în ziua nenorocirii, ci au de ajuns în zilele de foamete“. Ps. 37,19. Iar în vers. 25 David spune: „Am fost tînăr și am îmbătrînit, dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cersîndu-și pîinea“

În această cerere noi solicităm pe Domnul să ne dea ceea ce noi sîntem, în cel mai înalt grad înclinați să credem că putem obține prin propriile noastre eforturi, și pentru care folosim cel mai mult

„Și-a ridicat ochii spre cer, a binecuvîntat, a frînt pîinile și le-a dat ucenicilor, iar ei le-au împărțit noroadelor“. Mat. 14,19.

timpul nostru. Dar faptul că noi trebuie să muncim ca să strângem pîinea cea de toate zilele, nu e o dovadă că nu Domnul ne-o procură. Psalmistul spune: „Ochii tuturor nădăduiesc în Tine și Tu le dai hrană la vreme. Îți deschizi mîna și saturezi după dorință tot ce are viață”. „Le-o dai Tu, ele o primesc; Îți deschizi Tu mîna, ele se saturează de bunătățile Tale”. Ps. 145,15. 16; 10,28. Domnul a făgăduit că timpul semănatului și al secerișului nu vor înceta. Dar noi trebuie să conlucrăm cu Dumnezeu. la răspunsul propriilor noastre rugăciuni, pentru întreținerea noastră zilnică. Cînd ne gîndim că în lume sînt atîtea miliarde de suflete, cărora zilnic li se procură diferite feluri de alimente, cerute de nevoile lor fizice, ne umplem de recunoștință și de admirație pentru credinșia lui Dumnezeu că procură pîinea necesară atît celor drepiți, cît și celor nedrepiți. Aceasta este, în mod deosebit, adevărat cînd ne gîndim cu cită ușurință s-ar putea întimpla să se întrerupă procurarea alimentelor, lucru care ar atrage după sine depopularea pămîntului.

Omul nu poate să-și facă hrana. Hrana trebuie să aibă viață. Înainte ca ea să dea viață. Și pentru că Dumnezeu este Dătătorul vieții și singurul izvor de viață, de aceea hrana este un dar al lui Dumnezeu. Cînd noi cerem pîinea noastră cea de toate zilele, noi cerem nu ceea ce aparține altuia, ci numai porția noastră, care a fost prevăzută pentru orice făptură vie. Noi cerem numai hrana care este spre binele organismului nostru, pe care să o consumăm pentru putere și nu pentru risipă. Răspunsul la această cerere nu poate include hrana care este vătămătoare pentru corpurile noastre. Expresia „noastră” arată, de asemenea, legătura dintre oameni, pentru nevoile vieții. Îndeeșbi în veacul acesta, cu sistemul lui de economie, pîinea noastră cea de toate zilele este produsă prin munca multora. Noi cerem ca și nevoile lor să fie împlinite. Rugăciunea, ca și orice alt lucru creștin, este în totul neegoistă.

Include și hrana spirituală

Mulți din cei mai buni cercetători ai Bibliei, atît din timpurile vechi, cît și din cele noi, cred că menționarea „pîinea noastră cea de toate zilele”, din această cerere, se referă numai la hrana spirituală, pentru întreținerea sufletului, deoarece și celelalte șase cereri sînt toate numai de natură spirituală.

Dacă lucrul acesta este sau nu este așa, rămîne sigur faptul că ea include și pîinea vieții, prin care putem hrăni și viața spirituală.

„Mîncarea care pierе”, este un tip, și ne aduce mereu aminte de „mîncarea care rămîne pentru viața veșnică”. Godet a spus: „Pentru a putea servi pe Dumnezeu este necesar ca mai întii să trăim”. Natura este plină de parabole ce cuprind lucruri spirituale, și Domnul intenționează ca nevoia de pîinea cea de toate zilele pentru susținerea ființei fizice să fie un continuu amintitor a nevoilor zilnice ale sufletului.

Pe malurile Iordanului, Moise a amintit israeliților lecțiile călătoriilor din pustie. El le spuse cu privire la felul cum îi îngrijește Dumnezeu: „Astfel, te-a lăsat să suferi de foame și te-a hrănit cu mană, pe care nici tu nu o cunoșteai și nici părinții tăi n-o cunoscuseră, ca să te învețe că omul nu trăiește numai cu pîine, ci cu orice cuvînt care iese din gura Domnului trăiește omul”. Deut. 8,3. Hristos a citat acest text lui Satana, cînd L-a ispitit cu intenția ca să-și termine postul prin prefacerea pietrei în pîine. (Mat. 4,4). Este clar că avem aici o dovadă de o legătură apropiată între hrana fizică și cea spirituală, tot așa cum există și între prosperitatea materială și cea spirituală. (vezi 3 Ioan 2). Sănătatea corpului și sănătatea sufletului sînt strîns legate.

Isus a spus Iudeilor că El este „Pîinea vie, care S-a pogorit din cer. Dacă mîncă cineva din Pîinea aceasta, va trăi în veac”. El le-a explicat această declarație, spunîndu-le: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu, sînt duh și viață”. Ioan 6, 51.63. Isus este mana cerească. El este pîinea noastră zilnică, porția noastră zilnică. Cuvîntul viu este pîinea vie prin care trăiește omul acea viață îmbelșugată. Această pîine a vieții include Cuvîntul lui Dumnezeu, Scriptura, în forma ei scrisă. Noi trebuie să ne împărtășim din Cuvîntul Său, zilnic, exact după cum ne împărtășim zilnic cu pîinea care susține corpurile noastre fizice. Profetul spune: „Cînd am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele, căci după Numele Tău sînt numit, Doamne, Dumnezeul oștirilor!” Ier. 15,16.

De aceea, cererea trebuie să includă strigătul sufletului după „Pîinea necesară”, prin care el este susținut, și prin care crește. Hrana spirituală este atît de necesară, încît neglijarea ei înseamnă slăbire și moarte. Numai hrana spirituală susține sufletul și ajută la atingerea fericirii veșnice. Iov declara: „Am prețuit cuvintele gurii Sale mai mult decît hrana mea necesară”. Iov 23,12 trad. engl.

Nu e oare ciudat faptul că noi neglijăm hrana noastră zilnică spirituală, cînd ea este cu mult mai însemnată decît hrana zilnică?

Mai este de mirare că așa de mulți creștini cu numele sînt, din punct de vedere spiritual, slăbăniși și pitici? Nu putem avea o spiritualitate prosperă cu o dietă de infometare, după cum nu putem avea nici o prosperitate fizică dacă folosim o dietă insuficientă.

Rugăciunea: „Pîinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi”, este o cerere pentru o nouă cantitate de hrană spirituală proaspătă și zilnică. Hrana fizică pe care am consumat-o ieri, nu ne va ajunge și astăzi; avem nevoie de o provizie proaspătă pentru astăzi. Același lucru este adevărat și pentru hrana spirituală. Provizia de pîine a vieții este inepuizabilă și în fiecare zi noi ar trebui să scoatem din casa comorilor veșnicului adevăr, ceva nou și proaspăt pentru vitalizarea sufletelor noastre. Acesta este singurul mijloc prin care, „cărarea celui neprihănit este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescînd pînă la miezul zilei”. Prov. 4,18. Dar în timp ce Dumnezeu ne procură hrana noastră spirituală, noi trebuie să o strîngem și să ne-o însușim pentru nevoile sufletului nostru. Strîngerea cere eforturi. Ca și în domeniul fizic, leneșul este în lipsă. Adunarea hranei pentru susținerea vieții spirituale cere muncă. „Lucrați nu pentru mîncarea pieritoare ci pentru mîncarea care rămîne pentru viața veșnică”. Ioan 6,27. Și El ne spune de asemenea: „Mîncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui”. Ioan 4,34.

În programul vieții noastre, ceea ce este de cea mai mare importanță, ar trebui să fie plasat pe primul loc. Ni s-a dat făgăduința că dacă noi căutăm mai întii ceea ce este veșnic, lucrurile materiale ale vieții, ne vor fi adăugate. O binecuvîntare divină este pronunțată asupra celor ce sînt flămînzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați. (Mat. 5,6). O satisfacție deplină este făgăduită numai aceluia care flămînzesc și însetează după lucrurile spirituale. Hrana și băutura satisfac într-un mod minunat pe aceia care sînt flămînzi și însetați. Oamenii flămînzi nu ezită să ceară pîine, și unii ca aceștia apreciază foarte mult hrana. Cea mai mare nevoie a noastră de astăzi este o recunoaștere a nevoilor noastre spirituale și o foame după pîinea cerească, care nu se va lăsa satisfăcută pînă ce sufletul nu va fi pe deplin săturat de către Marele Binefăcător al omenirii, care aude și răspunde cererilor zilnice ale copiilor Săi.

Prelucrare de
 Hr. Artenian
 pastor pensionar

LUCRAREA PASTORALĂ (III)

Si Te mai rog, Doamne, să mă ajuți ca chemarea pe care mi-ai făcut-o, solia pe care mi-ai dat s-o transmit din partea Ta credincioșilor Tăi, și puterea Duhului Sfânt, care însoțește pe toți cei trimiși de Tine, să constituie din partea mea, imboldul unei activități permanente, persistente și dinamice și nu una ocazională, sporadică sau limitată. Strădania mea să fie aceea de a ajunge, prin harul Tău, meșter iscusit în prezentarea Cuvintului, în activitățile administrației bunurilor Tale spirituale față de credincioși și cistigarea acestora pentru scopul final: întâmpinarea Domnului Isus la a doua Sa venire precum și transmiterea acestei vești bune și altora.

Desigur, pregătirea și permanența activității unui pastor diferă de aceea a unui meșter zidar. Acesta își lasă la magazie uneltele sale la încheierea zilei de lucru. Acestuia nu i se cere să se comporte, în afara timpului exercitării meseriei sale ca zidar, ci ca oricare angajat în munca din care își agonisește mijloacele de existență. Pastorului, în schimb i se cere să se comporte în tot timpul și în toate împrejurările ca pastor. El poartă cu sine, în permanență, uneltele sale de lucru: credința lui personală într-un Dumnezeu Mîntuitor; chemarea sa de pastor; solia care i s-a dat; conștiințiozitatea față de enoriașii săi, în vizitele sale pastorale sau ocazionate de anumite evenimente familiale, la încheierea săptămîinii de lucru, sau în Sabat; cunoștințele sale din Sfințele Scripturi și simțămintele sale față de viață și mediul înconjurător. El nu se transformă dintr-un angajat oarecare în pastor schimbîndu-și doar hainele ca să îndeplinească lucrarea de construcție, asemenea zidarului, ci chemarea și activitatea sa fac parte integrantă din ființa sa, din munca sa de zidirea caracterelor după concepția prezentată de Domnul Hristos, care a venit între oameni îmbrăcat

în natură umană ca să înlăture dărîmăturile răului și să clădească o lume mai bună: lumea cea veșnică. El spune pastorului, prin gura proorocului Ieremia: „Te vei duce la toți aceia la care te voi trimite și vei spune tot ce-ți voi porunci... nu te teme... Eu sint cu tine“. Ier. 1,7-10. Și lucrarea sa se va caracteriza prin acțiuni precise, decisive și pozitive: „Să smulgi și să tai, să dărîmi și să nimicești, să zidești și să sădești“.

Lucrarea de pastorație, așa cum se exprimă un scriitor adventist de specialitate, face parte din contextul judecării de cercetare și

și a Cuvintului Evangheliei. Prin intermediul acestora se întîlnește cu biserica Sa în serviciile divine săptămîniale. Este o întîlnire permanentă și inepuizabilă. Acolo unde comunitatea credincioșilor se adună cu scopul de a se întîlni prin credință cu Isus, acolo este și El, așa cum a promis. Și scopul acestor întîlniri între Isus și credincioșii Săi este acela de a convinge, converti, mîngîia, întări, sfătui, confrunta, mustra, justifica și încuraja. Deoarece El vine să comunice cu biserica Sa, este evident că ascultătorul va fi foarte interesat și pregătit să nu lipsească

desfășurarea ei este o parte distinctă a lucrării de slujire a Domnului Hristos în Sanctuarul cereș, activitate în plină desfășurare și permanentă“. Ea are la bază procesul de propovăduire, care se repetă săptămînal în Comunități și care poate fi socotit ca o intervenție directă și concretă a lui Dumnezeu în problemele umane. Sabatul declară că Dumnezeu nu este dezinteresat și nici indiferent în desfășurarea lucrării unui pastor, care reprezintă de fapt pe Domnul Isus Hristos, înviat și înălțat, în prezent în Sfînta Sfîntelor, angajat în aspectele finale ale slujirii Sale, prin mijlocirea Duhului Sfînt

niciodată de la o asemenea întîlnire în care pastorul va sluji ca port-vocea Domnului Isus. La încheierea acestor întîlniri de forțificare spirituală, membrii Comunității se răspîdesc la casele și ocupațiile lor spre a-și trăi credința și a o mărturisii și altora.

Pastorul ca entitate umană în procesul pastoral nu are numai de pregătit o predică pentru următorul serviciu divin, sau pentru ocaziile speciale, la care este solicitat. Întreaga lui existență, ca om chemat de Dumnezeu, constituie o parte integrantă a acestei lucrări. Ca membru al unei biserici slujii-

toare, cu un mandat special, legat de o solie și un timp prestabilit, el este unealta pregătită să predice viața lui Hristos manifestată în propria sa viață, ca parte din solia și activitatea bisericii. Dialogul pe care îl poartă cu sine, cu voința lui Dumnezeu căreia trebuie să i se supună, și cu persoanele și problemele întâlnite în activitatea sa zilnică, îl ajută ca lucrarea lui pastorală să fie indisolubil legată de nevoile actuale ale credincioșilor. Ceea ce face și întâlnește în cursul săptămânii nu sînt incidente izolate ci ele vor inspira și da vigoare și actualitate predicii sale.

Spre exemplu: discuțiile purtate cu prezbiterii comunităților sale cu privire la persoanele care urmează în clasa baptilmală, lucrare care necesită multă atenție și seriozitate deoarece este vorba de o decizie personală a unui om de a servi lui Hristos, cu totul diferit de pînă atunci; înfîlirile sale regulate cu comitele locale, în care discută starea spirituală a unor credincioși; cererile de ajutor în cazuri speciale și eventualele încercări și greutăți ale unor credincioși; convorbirea cu cineva care păstrează resentimente față de frațele său de credință, sau vizita sa în familia unui copil accidentat. Din fiecare incident, discuție sau caz deosebit, pastorul culege anumite elemente de inspirație care vor ajuta la instruirea și sprijinirea spirituală a obștei și la o mai activă

cut tuturor totul, oricum, ca să mintuiesc pe unii din ei"; sau „Cine este slab și să nu fiu eu slab? Cine cade în păcat și eu să nu ard?” (1 Cor. 9,22; 2 Cor. 11,29).

Apostolul Pavel era așa de legat de viața membrilor comunităților încît i-au influențat în mare măsură activitatea. Romanilor le spunea că așteaptă să fie incurajat de credința lor. (Rom. 1,12). Corintenilor le-a vorbit despre spiritul de frățietate de care s-a bucurat în mijlocul lor, deși era stăpînit de frică și slăbiciune personală. (1 Cor. 2,1-3). Filipenilor le mulțumea pentru părtășia lor la lucrarea Evangheliei (Filip. 1,5) și-i asigura că le păstrează un loc în inimă sa și se bucură de părtășia lor.

Toate întîmplările i-au influențat activitatea și predica. Anii îndelungați de singurătate și studiu i-au întărit convingerea și i-au dat puterea pentru eforturi și mai mari. Detența l-a ajutat la înaintarea Evangheliei; persecuțiile l-au fortificat, și rugăciunile prietenilor i-au dat curaj și îndrăzneală. Da, apostolul era om; un om cu o solie dată lui de Domnul Hristos și nu născocită de el și pentru ea simțea răspunderea străjerului din postul de veghe. Dar era omul care simțea nevoia unor relații frățesti care să-l inspire și să-l incurajeze. Toate acestea sînt subliniate de Noul Testament, în unele predici ținute de apostoli. Privite în

sului, fapt care constituia nevoia stringentă a inimii sale, simțindu-se obligat să ia o poziție clară fie de pocăință, fie de respingere sau revoltă.

Apostolii erau oamenii care trăiau pentru lucrarea de pastorație, a căror rațiune de existență era aceea de a vesti Evanghelia aceluia care voiau să asculte. Ei nu puteau concepe că pot face ceva mai important care să întrerupă activitatea lor continuă și persistentă. Ei erau oamenii chemați, trimiși, oamenii care trăiau cu simțămîntul unei convingeri divine. „Rivna pentru casa Ta mă consumă”. Ioan 2,18. Erau oamenii a căror viață era înmănușiată cu viața aceluia pentru care se consacraseră. S-ar fi simțit îndurerăți dacă n-ar fi putut să-și spună rîspicat cuvîntul... „Iată că în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot”. Ier. 20,9.

Sînt eu suficient de conștient că activitatea Domnului Isus Hristos de la Tronul Său din ceruri este prezentă și pe pămînt, prin activitatea mea pastorală? Lucrarea Lui în ceruri este continuă și dinamică; este și a mea persistentă și nu o rutină? Aceasta, pentru că ea se desfășoară în interesul celui păcătoș, pînă cînd Planul de Mîntuire își va fi ajuns scopul și Isus va veni în slava Sa, să răsplătească pe cei care au auzit și crezut în Cuvîntul Său. Continuitatea pastorală a pastorului adventist este o parte a descoperirii mișcărilor finale pornite de la Tronul mării Sale. De aceea Hristos și lucrarea Sa de Mare Preot vor constitui centrul și orientarea sa de căpetenie. Nu va fi preocupat niciodată de „ceva” ci totdeauna de „Cineva”. Astfel Hristos Cel viu va folosi un om viu care cu pasiune adîncă și sfîntă va sluji pentru fericirea veșnică a credinciosului. El va folosi întreaga sa capacitate, va pune în mișcare toate forțele sale spirituale, se va lăsa în totul călăuzit de Duhul Sfînt și va trăi în convingerea că este angajat în pastorația lui Dumnezeu, cu o solie de la Dumnezeu care să fie transmisă poporului lui Dumnezeu și lumii. Trebuie să fie totdeauna stăpînit de încredințarea că atunci cînd oferă Cuvîntul lui Dumnezeu, Hristos vorbește prin el și este auzit de omul păcătoș în vederea mîntuirii sale.

„Ajută-mă Doamne Isuse să fiu și eu unul din slujitorii Tăi credincioși, care să Te reprezinte cu demnitate aici și acum, dar să mă bucur și de răsplata veșnică oferită sîrului credincios și să aud cuvîntul cel scump și mult așteptat: „Vino...” și întră în bucuria Stăpînului tău”.

C. Alexe
pastor

Glasul Păstorului divin trebuie să fie auzit și în lucrarea pastorală.

consacrare personală față de slujirea sa în slujba lui Hristos și a omului necăjit.

Cu o viață zilnică în care abundă astfel de probleme, slujitorul Evangheliei este pregătit de Domnul său în procesul lucrării de pastorație dacă nu ca meșter desăvîrșit cel puțin ca om care crede, simte și nădăjduiește ceva mai bun, mai înalt, speră și propovăduiește fericirea veșnică. Ap. Pavel spunea: „Am fost slab cu cei slabi, ca să cîștig pe cei slabi. M-am fă-

contextul în care au fost rostite, se constată forma activă în care au fost expuse și se poate constata cum se refereau direct la nevoile sufletului omenesc. Pătrundeți ideile și textele citate de apostolul Petru în Faptele Apostolilor capitolul doi, sau predica diaconului Ștefan din aceeași carte, capitolul șapte; sau cea a apostolului Pavel tot din Faptele, capitolul treisprezece și veți constata rezultatele imediate asupra ascultătorilor. Cuvintele pătrundeau adînc în sufletul păcăto-

Aflăm din Scriptură că instrăinarea omului de Dumnezeu a avut ca urmare două lucruri: pierderea deplină a neprihănirii și ajungerea sub sentința morții. Deci, pentru ca omul să poată fi mântuit, Dumnezeu trebuie să facă două lucruri: trebuie să îndepărteze sentința morții și să-i acorde neprihănirea, îndreptățirea, desăvârșită și puterea divină care aduce pe oameni în relația corectă cu El. Pe primul lucru Dumnezeu l-a îndeplinit prin moartea lui Isus, iar pe cel de-al doilea prin viața neprihănită a Sa trăită pe acest pământ. Evanghelia este aceasta: „puterea lui Dumnezeu pentru mântuire”. Rom. 1, 16.

„Evanghelia este Evanghelia lui Dumnezeu: Dumnezeu este autorul acestei Evanghelii. Dumnezeu a conceput-o. Intr-adevăr tot ce se referă la Evanghelia, ar trebui să se refere în primul rînd la Dumnezeu, din această cauză, păcatul este în cele din urmă răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Păcatul nu este numai ceva care înseamnă că dumneața și cu mine am dat greș și că am eborbit ștacheta; păcatul nu este numai ceva care ne face nefericiți. Esența păcatului este răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu ceea ce duce la instrăinarea de Dumnezeu; dacă nu concepem păcatul ca fiind întotdeauna în legătură cu Dumnezeu și cu relația noastră cu Dumnezeu, avem o concepție nepotrivită despre păcat... Deci, nevoia noastră principală este de a fi împăcați cu Dumnezeu... Deoarece păcatul înseamnă instrăinarea de El, mântuirea este împăcarea cu el”. (M.L. Jones, romans, pag. 33).

„Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorit acasă socotit neprihănit decît celălalt”. Luca 18,14.

Descoperirea

îndreptățirii

mîntuitoare

Nevoia păcătoșului de neprihănire

Omul pare a fi aproape indiferent de primejdia disperată creată de păcat. Adesea oamenii sînt pe deplin inconștienți de puterea păcatului ce se manifestă în viața lor și de evidența păcatelor comise, care se găsește în curțile cerești și pentru care trebuie să dea seama la judecată. Păcatul este un rău nelimitat. Odată ce a fost făcut, nu mai poate fi reparat.

Totuși Biblia este plină de expresiile iubirii lui Dumnezeu pentru păcătoși. Dumnezeu este cel „care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți”. Rom. 8, 32. Dumnezeu este cel care „atît de mult a iubit... lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Ioan 3, 16. Dumnezeu, Tatăl nostru cereș, niciodată nu își va dezonora caracterul de neprihănire și adevăr, oferindu-Se să mîntuiască omul cu păcatele sale și lăsînd să continue domnia păcatului. Evanghelia veșnică a lui Isus Hristos, întîmpină și acoperă nevoile omului păcătos.

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede: întîi a Iudeului, apoi a Grecului; deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință”. Rom. 1, 16, 17.

În acest text, Pavel afirmă că Evanghelia mîntuiește pe păcătoși „deoarece, în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu” acum, oricărui păcătos. Răspun-

sul lui Dumnezeu pentru problema păcatului este legat de cuvîntul „neprihănire”, lucru pe care omul nu îl are.

Frecvența cu care cuvîntul neprihănire este folosit în Biblie, cînd se vorbește de planul lui Dumnezeu de a răscumpăra pe om, contrastează cu rasa umană în care nimeni nu este neprihănit. Cum poate omul să se împacă cu Dumnezeu? Cum poate omul să fie refăcut după chipul lui Dumnezeu și asemenea Lui?

În aceleași versete în care apostolul Pavel vorbește despre descoperirea neprihănirii mîntuitoare a lui Dumnezeu, vorbește și despre descoperirea miniei lui Dumnezeu.

„Minia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care innăbușe adevărul în nelegiuirea lor.” vers. 18.

Nu facem o pledoarie pentru un Dumnezeu care să facă dreptate și să ceară plata, ci pentru nevoia unui Dumnezeu iubitor care trebuie să descopere îndurarea și neprihănirea pentru răscumpărarea păcătoșului. Ce nevoie universală pentru neprihănirea mîntuitoare există în lume, nevoia de a readuce pe om la Dumnezeu și la starea originală din care a căzut! În același timp Dumnezeu nu face nici un compromis cu păcatul.

Desigur, prin „minia lui Dumnezeu” nu se înțelege vreun capriciu sau emoție necontrolată, minie arbitrară sau pierderea controlului de sine. Înseamnă însă, aversiunea completă a lui Dumnezeu față de păcat și tot ce este rău. Acest lucru este descoperit peste tot în Scrip-

tură. Care alt înțeles îl cer Cele Zece Porunci dacă nu acesta? Ele sînt o descoperire a caracterului sfînt al lui Dumnezeu. Dumnezeu spune poporului Său „Fiți sfînti, căci Eu sînt sfînt“... Dumnezeu nu poate decît să urască păcatul. Dumnezeu nu ar fi Dumnezeu dacă nu ar urî păcatul... „Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric“. (I-dem, p. 8. 9).

Răspunsul lui Dumnezeu la problema păcatului este descoperirea neprihănirii Sale. Dar ce este această „neprihănire a lui Dumnezeu“ care mîntuiește pe oameni?

Înțelesul biblic al neprihănirii

Biblia folosește cuvîntul „neprihănire“ în a.teva feluri.

În primul rînd, se vorbește despre neprihănire ca fiind un atribut al lui Dumnezeu, o calitate specifică caracterului lui Dumnezeu. Dumnezeu este neprihănire în același sens în care este și adevăr, lumină, iubire. Neprihănirea desăvîrșită aparține lui Dumnezeu și este o parte intrinsecă a ființei Sale. Vorbind despre Dumnezeu, prorocul Isaia spune: „Neprihănirea va fi briul coap-

selor Sale și credincioșia briul mijlocului Său“. Is. 11,5.

Neprihănirea ca atribut divin nu mîntuiește pe om. Dimpotrivă, dacă Dumnezeu S-ar manifesta deschis păcătoșilor, în neprihănirea și desăvîrșirea Sa deplină, aceasta ar avea ca rezultat distrugerea omului. Păcătoșul nu o poate suporta nici măcar o clipă.

În al doilea rînd cuvîntul „neprihănire“ este folosit pentru a descrie integritatea oamenilor, moralitatea aceluia care caută să trăiască cu neprihănire în lumea prezentă. Daniel, adresîndu-se împăratului Nebucadnețar pe cînd acesta primea judecata lui Dumnezeu, la îndemnat: „De aceea împărate, plăcă-ți sfatul meu! Pune capăt păcatelor tale și trăiește în neprihănire“. Dan. 4, 27.

Cuvîntul „neprihănire“ este conceput aici ca facere de bine. Se poate referi la oamenii morali, fie ei creștini sau nu, descriînd un mod de viață în ascultarea principiilor morale și a integrității personale. O anumită neprihănire morală aparține omului, atîta timp cît păzește Le-

gea lui Dumnezeu și legile morale ce rînduiesc societatea. Această neprihănire relativă este de mare importanță în ceea ce privește responsabilitatea omului față de ceilalți oameni. Această integritate și moralitate omenescă joacă un rol vital în menținerea ordinii sociale.

Aceasta însă, nu mîntuiește pe om deoarece omul nu poate păzi Legea lui Dumnezeu desăvîrșit prin sine. Neprihănirea ce mîntuiește omul nu poate fi atinsă prin nici un efort uman. Omul nu este mîntuit prin faptele neprihănirii, cu toate că o viață neprihănită va urma ca o consecință a unor relații corecte cu Dumnezeu. Dumnezeu nu spune că moralitatea cetățenilor corecți nu este un lucru necesar ordinii lumii actuale. De bună seamă că este de dorit, însă nu mîntuiește pe om.

În al treilea rînd, neprihănirea care mîntuiește este „neprihănirea lui Dumnezeu“, descoperită omului numai prin Isus Hristos.

„Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege — despre ea mărturisesc Legea și prorocii — și anume neprihănirea dată de Dumnezeu care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sînt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin rîscumpărarea care este în Isus Hristos.“ Rom. 3, 21-24.

Începutul întoarcerii omului la Dumnezeu converge în viața și moartea Fiului lui Dumnezeu. El este „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii“ (Ioan 1,29) și „dacă atunci cînd eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, cînd sîntem împăcați cu El, vom fi mîntuiți prin viața Lui“. Rom. 5, 10. Singur, Dumnezeu prin Hristos a împăcat lumea cu Sine (vezi 2 Cor. 5, 19). El nu cere ajutor de la om în această supremă descoperire care este îndreptățirea mîntuitoare.

Această îndreptățire mîntuitoare nu este doar un atribut al lui Dumnezeu, o normă sau poruncă etică a Sa, ci este, cu mult mai mult, un act divin care descoperă, în evenimente istorice, planul și puterea lui Dumnezeu de a mîntui pe om. Este un act obiectiv, care modifică starea deznădăjduită a omnirii, chiar dacă omul crede și acceptă sau nu mîntuirea.

Mîntuirea, prin neprihănirea lui Isus Hristos, înseamnă că omul recunoaște și crede că Dumnezeu a descoperit și realizat în Hristos o ne-

Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări

Halta CFR Imeci, din apropierea orașului Tîrgu Secuiesc, va deveni, pînă anul viitor, o importantă gară pentru transportul spre rafinării, a fițeiului extras în această nouă zonă petroliferă a țării. În acest scop, întreprinderea de construcții căi ferate Brașov efectuează, în prezent, lucrări de modernizare a haltei respective, amplasări de rezervoare, conducte, și instalații necesare încălcării și expeditiei rapide a fițeiului

Constanța: Primul din cele șase poduri care vor asigura traficul feroviar și rutier peste albia canalului Dunăre-Marea Neagră va fi dat în exploatare odată cu intrarea în vigoare a noului mers al trenurilor. Este vorba de podul cu linie dublă, de pe noua variantă de cale ferată de la capul aval al ecluzei de la Agigea, obiectiv terminat în întregime la această oră. Noua variantă de cale ferată are o lungime de 4 kilometri iar podul, o lungime de 350 metri. Această lucrare, de mare robustețe și tehnicitate, a fost realizată de Grupul de șantier construcții căi ferate, poduri și drumuri din cadrul Întreprinderii de construcții hidrotehnice Constanța și grupul de șantier nr. 5 Basarabi.

În industria fabricării acumulatorilor se folosește, pentru separarea plăcilor acestora, o hirtie specială pentru care erau necesare materii prime din import. Iată însă că un colectiv de specialiști de la ICPCH

Brăila a reușit să pună la punct tehnologia de fabricare a acestei hirtii, folosind materii prime din țară.

La Buziaș se află în construcție un nou complex balnear cu 264 locuri și cu dotările necesare. Odată cu predarea lui de către constructori, capacitatea stațiunii va ajunge la aproximativ 4000 de locuri pe serie, majoritatea în hoteluri. În felul acesta, stațiunea va putea găzdui anual peste 80.000 de oaspeți, atît din țară cît și de peste hotare.

În municipiul Tîrgu Mureș se află în construcție un pod-pasaj cu mai multe benzi de circulație, care traversează riul Mureș și calea ferată Tîrgu Mureș-Brașov. El va fi unul din cele mai lungi poduri de tip pasaj construite pînă acum peste Mureș și fiind amplasat într-un cartier al municipiului va servi totodată, la îmbunătățirea circulației pietonale.

La întreprinderea de antibiotice, din Iași, în cursul acestui trimestru, urmează să intre în fabricația de serie noi medicamente pe bază de extract de plante: „Ergogepsul“ și „Cornhidronul“ produse din extractul de corn de secară, cu utilizări în reglarea hipertensiunii arteriale și oxigenarea sistemului nervos central. Ambele medicamente întrunesc calități farmaceutice la nivelul celor realizate în străinătate. (din presa zilei)

prihănire care este veșnic suficientă pentru toți oamenii. Această neprihănire desăvârșită constă în împlinirea de către Isus a poruncilor lui Dumnezeu și ascultarea de voința lui Dumnezeu, care au fost menționate chiar până la moarte pe cruce. Este o neprihănire care satisface toate cerințele dreptății divine, descoperite în sfera păcatului și morții omenești. Aceasta face din Evangheliile puterea lui Dumnezeu pentru mântuire.

„Credința creștină nu este o filozofie sau numai o învățătură. Ea este bazată pe o serie de fapte istorice. Învățătura derivă din și își are rădăcinile în faptele istorice. Niciodată nu va fi acest lucru îndeajuns reliefat, deoarece el este punctul în care credința noastră diferă de celelalte așa-numite religii. Toate religiile sînt învățături, aceasta (cea creștină), înainte de a fi învățătură, este eveniment istoric; este anunțarea unor evenimente, acțiuni sau fapte. Dumnezeu a descoperit aceasta, și a făcut la fel în evenimentele istorice legate de viața, lucrarea, slujirea, moartea, învierea și înălțarea la ceruri a Fiului lui Dumnezeu și de coborîrea Duhului Sfînt în Ziua Cincizecimii”. (idem, p. 40. 41).

Este deosebit de important să înțelegem afirmațiile lui Pavel cu privire la acest mare adevăr. În primul rînd, el accentuează faptul că neprihănirea mîntuitoare este „neprihănirea lui Dumnezeu”, pentru a o distinge de neprihănirea omului. Este neprihănirea lui Dumnezeu **descoperită sau oferită**, iar nu neprihănirea realizată de om (este neprihănirea lui Isus realizată în om). Inițiativa de mîntuire aparține lui Dumnezeu. Pentru a fi mîntuit, omul are nevoie de o descoperire de la Dumnezeu, și nu de o listă de cerințe.

Forma particulară, pe care descoperirea neprihănirii mîntuitoare o ia, este determinată de Dumnezeu. Ea nu ne vine prin discuțiile complicate ale oamenilor mari ai lumii. Nici un volum de activitate mentală umană nu o poate produce. Neprihănirea mîntuitoare se datorește pe deplin acțiunii divine. Singur Dumnezeu, printr-un act unic de răsculpărare, a adus, asupra condiției umane pierdute, descoperirea puterii și neprihănirii Sale mîntuitoare.

Descoperirea lui Dumnezeu în natură nu constituie o soluție la problema păcatului. Natura vorbește despre nevoia omului de Dumnezeu, însă nu aduce satisfacție. Natura ca argument pentru existența lui Dumnezeu, nu are înțeles decît pentru omul care deja are o orientare și o experiență creștină. A avea credință în Dumnezeu, deoarece poți vedea existența unui plan în natură și o ordine universală, nu face

din tine un creștin. A teoretiza numai despre planul și scopul lui Dumnezeu în creațiune nu poate decît să ne îndepărteze de la cea dintîi problemă a vieții, a căuta „Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui”. Mat. 6, 33. Fără intervenția divină a lui Dumnezeu în Isus, umbra păcatului și a morții ce a căzut asupra tuturor oamenilor nu putea decît să ducă la decăderea continuă a rasei umane cu întinericul veșnic din care nu mai există scăpare.

Mîntuirea nu trebuie concepută ca o soluție a problemelor sociale ale rasei umane, pusă în acțiune de înțelepciunea omului. „Neprihănirea lui Dumnezeu” nu este un mijloc de ușurare a unei unora și de înveselire a altora în momentele de descurajare. Omul nu este niciodată mîntuit prin propria dezvoltare morală. Nici o formă de neprihănire nu există printre oameni care să poată fi acceptată de Dumnezeu. Numai neprihănirea lui Dumnezeu este puterea mîntuitoare, deoarece numai Dumnezeu o poate acorda, dărui.

Mîntuirea nu constă numai în primirea iertării păcatelor. Apostolul Pavel subliniază faptul că ni s-a dat o neprihănire pozitivă. „Acum însă”, spune el, „s-a arătat „neprihănirea lui Dumnezeu”. Ceea ce omul și în special iudeii au vrut să realizeze, a fost o neprihănire care să satisfacă pe Dumnezeu. Ei credeau că o realizează prin Lege; alții credeau că o realizează prin moralitatea și filozofia lor. Pavel a dovedit că toate acestea erau deșertăciuni.

„Acum însă”, spunea el, iată o nouă poziție, și anume putem obține neprihănirea de la Dumnezeu. Aceasta este marea problemă în mîntuire: „...Înainte de a fi primiți în cer trebuie să fim îmbrăcați cu neprihănire... Putem obține acum neprihănirea lui Dumnezeu sau de la Dumnezeu, prin ceea ce Isus a făcut cînd a venit aici pe pămînt și prin ceea ce a desăvârșit întorcîndu-Se la Tatăl”. (idem, p. 42. 43).

Izvorul divin al neprihănirii mîntuitoare este Isus Hristos, prin persoana Sa și prin lucrarea Sa aici pe pămînt. Numai aici a descoperit Dumnezeu neprihănirea de care are nevoie omul.

„Și voi, prin El sînteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răsculpărare”. 1 Cor. 1, 30.

„Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le soco-

tesc ca un gunoi, ca să cîștig pe Hristos, și să fiu găsit în El, nu avînd o neprihănire a mea... ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință.” Filip. 3,8.9.

Neprihănirea mîntuitoare este numită neprihănirea lui Isus, deoarece îi aparține numai Lui, vine de la El și nu de la Lege. Profetul vorbește despre „Domnul Neprihănirea noastră”. (Ier. 33,10). Pavel o descrie ca „ascultarea unui singur om”; „darul neprihănirii... prin acel Unul singur, care ste Isus Hristos!” (Rom. 5, 17). În acest fel, Pavel proclamă că viața lui Isus este singura viață neprihănită, singura viață de pe pămînt în perfectă ascultare de Legea lui Dumnezeu, trăită în condiții umane, o viață trăită pe deplin prin credința în Tatăl Său, dependentă numai de Dumnezeu.

(G. Popa)

Sfîrșit de cale

Vlădescu Alexandru membru al comunității Moreni, și-a încheiat drumul credinței sale la 27 aprilie 1982 în urma unei boli necrutătoare. Născut la 11 sept. 1915, primește întreita solie în 1941, crezînd-o și trăind-o cu toată convingerea sa, fapt pentru care a și fost un bun prezbiter începînd cu anul 1947 pînă la sfîrșit. Ca un adevărat om al credinței, așa cum mulți l-au caracterizat, a privit cu multă seriozitate calea credinței advente, îndrumînd și pe alții s-o privească la fel și a căutat binele bisericii din care a făcut parte, progresul ei, fiind întotdeauna la datorie. Fie ca nobilul său exemplu de statornicire, muncă și seriozitate, să fie un impuls pentru toți cei ce l-au cunoscut.

Ferice de toți aceia care mor în Domnul căci faptele lor îi urmează.

Redacția

Editura Curierul Adventist

*Revista Curierul Adventist este organul oficial
al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
de Redacție format din : D. Popa, redactor-șef ;
Oct. Coconcea, secretar de redacție.*

*Membrii : N. Popescu, Al. Constantinescu,
St. Radu, I. Moldovan și M. Chițu.*

*Redacția și Administrația :
București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65*